Biblioteca Centrală Regională Hunedoara Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2238 | 4 PAGINI — 20 BANI | Miercuri 12 septembrie 1956

IN INTERIORUL ZIARULUI:

OBIECTIV CENTRAL: colectările

Aria tineretului fusese instalată pe locul de la Fîntîna Nouă. Odată cu aceasta, aici au început să-și dea zi bună aproape toți tinerii din Bistrețu și a pornit lupta pentru grăbirea treierișului, pentru cîștigarea titlului de batoză fruntașă și pentru predarea cotelor către stat din primele boabe.

Intr-o dimineață dulce de vară, trei tineri grăbeau pe drumul de la arie spre sat. Erau Dinu Constantin, deputat în Sfatul popular comunal și secretarul organizației de bază U.T.M. din Bistrețu, Dică Gheorghe, deputat și el, secretar al comitetului U.T.M. pe comună, și Toca Florea, instructor teritorial al Comitetului raional U.T.M. Băilești. Pe fețele lor se citeau semnele oboselii din timpul nopții. Batoza mersese din plin și treierase în noaptea aceea.

— Mă, da chipărați mai sînt la fire și Brătanii ăștia — se minuna Dinu Constantin.

— Dar nici Alexandru nu s-a lăsat, își dădu cu părerea Dică. Eu parcă prevedeam că o să iasă așa. Acum cîteva zile, cînd aranjam panoul fruntașilor la colectări, Lixandru parcă avea jăratec în tălpile picioarelor. „Să-mi faceți ce vreți, zicea el, dacă n-am să fiu în frunte". Și iată că și-a ținut cuvîntul.

— Ș-iți ce mă gîndesc — tresări deodată Dinu — să ne abatem pe la Mititelu, să-i povestim întîmplarea asta. El o să pună la gazeta cetățenească de lîngă sfat un articol chiar cu titlul ăsta: „Lixandru și-a ținut cuvîntul".

— Atunci să avem grijă să mai amintim ca și alți tineri să predea cotele cu aceeași stăruință.

Din zi în zi, noutățile se înșiruiau mereu. Asta presupunea ca articolele la gazeta de perete, numele celor de la panoul de onoare, exemplele date la ședințele Sfatului popular, la consfătuirile organizate pe circumscripții electorale, la căminul cultural și în adunările generale ale organizației de bază U.T.M. să fie împrospătate de fiecare dată. Altfel, mulți utemiști, printre care și Ion Cojocaru, Marin I. Tîru, Dinu D. Anghel și alții s-ar fi simțit nemulțumiți de felul cum e apreciată munca lor în campania agricolă de vară și mai ales în ceea ce privește achitarea cotelor către stat. Ei porniseră de altfel și inițiativa de a preda — odată cu cotele de cereale — și cotele de carne și lapte. Munca tinerilor agitatori Moraru Emil, Bogdan Gheorghe, Popescu Maria, Stan Minodora, Rusu Nicolae și a altora, care popularizau în sat asemenea inițiative, trebuie pusă la un loc de frunte. In seama agitatorilor stătea și biblioteca ariei, ziarele și, mai ales, graficele zilnice de treieriș și predarea cotelor. Forfotă mare era în zilele acelea pe aria tineretului.

— Transportul ăsta ne ține mult în loc — spuse odată un tînăr către Constantin Dinu, responsabilul ariei. Ar trebui să strîngem ici, la covercă, bucatele care merg la cote și să le lăsăm barem vreo două zile.

— Ba nu, Biță, nu-i îngăduit așa ceva, răspunse Dinu. Dacă vin ploile, ce ne facem cu grămezile netransportate la bază? Nu tot noi o să ducem greul? Și apoi, nu știi că nu putem fi fruntași cu cotele necărate la bază? Desigur, cei de la batoza a doua nu lasă ei treaba asta așa, de pe o zi pe alta.

Munca de colectare în zilele acestea cerea aportul fiecărui tînăr din sat. Echipa formată din tineri care terminaseră cei dintîi treierișul mergea și sprijinea în muncă pe colectorul utemist Gheorghe Mititelu. Fruntașii recoltelor bogate din sat, printre care și tinerii Mihail Paul, Brătan Dumitru și alții, care obținuseră peste 2.000 kg. grîu la hectar, primiseră cea mai grea sarcină: să se ocupe de tinerii codași la colectări. Lucrul acesta n-a fost prea ușor.

— Nu vă înțelegem, de ce-i dați așa zor cu cotele astea? Că doar nu ne-a arătat nimeni cu degetul pînă acum, cînd a fost vorba să ne achităm de obligațiile față de stat. Așa se arătau nemulțumiți Constantin Troacă, Ștefan Antonescu, Florea Gîdea și Ion Bistrețu, cînd vedeau că în fața casei lor poposesc tinerii agitatori. Aceștia le explicau însă cu răbdare că și de aici încolo trebuie să se ferească de privirile rele ale satului, că e necesar să-și predea cotele din vreme.

Dintre agitatori, tînăra Aurica Neagu nu s-a lăsat pînă nu și-a lămurit fratele să-și predea în întregime toate cotele datorate statului.

Atîta timp cît a ținut treierișul (după cum spun tinerii din Bistrețu, el ar fi durat la aria tineretului cam două săptămîni) preocuparea cea mai mare a constituit-o întrecerea cu cei de la batoza a doua.

Pentru a cîștiga întrecerea, tinerii trebuiau să se chibzuiască gospodărește în toate muncile. Batoza funcționa zi și noapte, iar cei peste 400 de țărani muncitori care au treierat aici au fost împărțiți în cete, pe zile. Aceasta a dat putința să se organizeze bine transportul cerealelor destinate cotelor, de pe arie — la baza de recepție și să se grăbească ritmul zilnic al predării cotelor. Munca aceasta și-a arătat roadele numai după terminarea treierișului. Aria tineretului a cîștigat întrecerea la treieriș, iar cei care au treierat aici au fost primii pe comună la predarea cotelor către stat — atît a celor cerealiere cît și a celor de carne și lapte.

Pe comună, planul anual de colectare s-a realizat în proporție de 98,2 la sută la grîu, de peste 75 la sută la alte produse, de peste 80 la sută la carne, mai mult de 85 la sută la lapte de oaie, iar la lînă cu sută la sută.

In mintea fiecărui tînăr din Bistrețu stăruie o realitate convingătoare. Ei și-au predat cu dragă inimă toate cotele ce le datorau statului. Dar contribuția aceasta nu-i zadarnică. Cu ajutorul statului, în satul lor s-a ridicat o școală nouă cu patru săli mari, încăpătoare, în construcție se află un cămin cultural; s-au construit trei poduri peste gîrlele ce trec pe lîngă satul lor, a început să-și facă apariția și lumina electrică — toate semne ale grijii neprecupețite a statului.

PETRE LUNGU

Tribuna EXPERIENȚEI ÎNAINTATE

Cuptor nou — cu cărămizi vechi

Reconstruirea cuptoarelor Siemens-Martin după o întrebuințare de 95—100 zile de la construcția propriu-zisă, a fost și este încă o problemă majoră pentru tehnicienii noștri. Ei se străduiesc încontinuu să reducă prețul de cost la această lucrare, care influențează mult asupra costului oțelului, bun atît de trebuincios industriei grele.

Pînă acum, în uzina noastră, la desfacerea cuptorului vechi, o serie de cărămizi nu se mai întrebuințau ci se aruncau, sau luau calea morii de măcinare, unde se transformau în făină de silică, magnezită, șamotă etc. La propunerile tovarășului inginer Simion Anton și ale maiștrilor Barugă Simion și Kelemen Iuliu, acum s-a separat cărămida veche scoasă din cuptor, de deșeurile provenite din dinamitare, realizîndu-se astfel o cantitate de 50.000 kg. cărămidă magnezită, și 20.000 kg. cărămidă șamotă bună. Aceasta s-a întrebuințat în locul cărămizii noi ce urma să intre în construcție conform devizului.

De asemenea — în altă ordine de idei — s-a recuperat din cei 17 metri cubi cherestea necesară pentru cofraje și sprijinituri, cantitatea de 12 metri cubi, lemnăria economisită fiind bună de întrebuințat la alte lucrări în uzină.

Totalizînd valoarea acestor materiale și făcînd o diferență între ea și cea a materialelor noi prevăzute în deviz, reiese că constructorii care s-au îngrijit de recuperarea materialelor au adus o economie de 87.440 lei.

Dintre zidarii șamotori care s-au evidențiat în mod exemplar merită să fie amintiți tovarășii Stan Ion VII, Dumbravă Ioan, Lațcu Simion, Oprea Petru și alții.

Această realizare obținută la cuptorul nr. 4 O.S.M. de la „Oțelul Roșu" poate și trebuie să fie aplicată la reparațiile la rece ale tuturor cuptoarelor. Aceasta ar însemna pe an o economie de sute de mii de lei, o importantă reducere a prețului de cost al oțelului.

CONSTANTIN VIAȘU
economistul secției oțelărie
Uzinele „Oțelul Roșu"

Au primit steagul roșu de producție

Ministerul Construcțiilor, Ministerul Industriei Materialelor de Construcții și C.C. al Sindicatului muncitorilor constructori și din industria materialelor de construcții au acordat Steaguri roșii de producție întreprinderilor fruntașe în primul semestru al anului curent.

In sectorul construcțiilor, Steagul roșu de întreprindere fruntașă pe ramură a revenit Trustului nr. 8 Tg. Mureș care în primul semestru al anului a depășit cu 2,8 la sută sarcinile de producție și a realizat cea mai bună corelație a indicilor de bază ai planului. In fruntea întrecerii dintre întreprinderile sectorului instalații s-a situat Trustul nr. 18 din Capitală, căruia i-a revenit și Steagul roșu de producție pentru realizarea planului de producție pe aceeași perioadă în proporție de 104,3 la sută.

Încă puțin și echipa noastră de pe arie va complecta cel de-al 40-lea vagon cu grîu

Primul spectacol al maeștrilor artei indiene

Maeștrii artei indiene care întreprind un turneu în țara noastră au prezentat marți seara la sala „Patria" primul spectacol de cîntece și dansuri.

La spectacol au asistat: A. Mălnășan, locțiitor al ministrului Afacerilor Externe, Mihai Alexandru, locțiitor al ministrului Culturii, Al. Buican, vicepreședinte al I.R.R.C.S., I. Moruzi, director în Ministerul Afacerilor Externe, C. Franțescu, director ad-interim al protocolului din Ministerul Afacerilor Externe, Paul Cornea, director general adjunct al artelor din Ministerul Culturii.

Au fost de față A. K. Chanda, ministrul adjunct al Afacerilor Externe al Indiei și Rajeshwar Dayal, ministrul Republicii India la București.

In sală se aflau compozitori, scriitori, coregrafi, artiști ai teatrelor bucureștene, reprezentanți ai ansamblurilor artistice din Capitală, un numeros public.

Interpreții milenarei arte indiene au adus în fața publicului bucureștean renumite dansuri indiene care aparțin diferitelor stiluri clasice Bharatanatyam, Kathakali și Kathak sau stilului modern Santiniketan.

Spectacolul maeștrilor artei indiene a fost deschis cu dansul „Alarippu", dans din stilul Bharatanatyam, care a oferit prilejul relevării mobilității, expresivității și puterii de interiorizare din partea interpretei A. Sarada, una dintre cele mai talentate dansatoare ale acestui stil.

Dansatoarea a fost acompaniată de cîntărețul vocal Pașupathi și de Lakman la instrumentul numit mridangam.

Dansurile au alternat cu frumoase melodii populare indiene interpretate de renumiți cîntăreți: Nirmalendu Choudhury, laureat al Festivalului Mondial al Tineretului de la Varșovia și Dvidjen Mukerdji, popularul interpret al cîntecelor poetului indian Rabindranath Tagore.

De mult succes s-a bucurat cîntărețul Valaet Khan care a interpretat la instrumentul numit sitar două compoziții proprii.

Publicul a răsplătit cu aplauze puternice și prelungite pe interpreții artei indiene care au transmis celor prezenți o imagine puternică a bogăției folclorului muzical și coregrafic indian.

(Agerpres)

EXAGERĂRILE nu-și au rostul

Din experiența Spartachiadei de vară a tineretului

N-au trecut decît cîteva săptămîni de la marile întreceri finale ale Spartachiadei de vară a tineretului. Atunci, însă, s-a consumat numai ultimul act al unei mari, chiar foarte mari competiții sportive de masă. Ce lucruri bune putem afirma despre Spartachiadă? In primul rînd trebuie remarcat că Spartachiada a avut un merit considerabil în răspîndirea culturii fizice și sportului în masele de tineri neantrenați încă în viața sportivă. Un exemplu? Ar fi nesemnificativ. Se pot da zeci și sute de exemple. Foarte mulți din sutele de mii de participanți au pășit pentru prima dată pe terenurile sportive cu acest prilej. Sutele de baze sportive construite cu prilejul concursurilor Spartachiadei, numărul mare de materiale confecționate prin mijloace locale ca și performanțele realizate de o bună parte dintre concurenți sînt dovezi incontestabile ale bunelor rezultate înregistrate de Spartachiadă.

Toate aceste lucruri ne-ar putea determina pentru moment să tragem concluzia că lucrurile au mers foarte bine. Totuși ținînd seama de neajunsurile care s-au manifestat nu putem risca o asemenea concluzie. Aceasta, desigur, raportat la SCOPUL pe care l avea această competiție. Mai întîi, așa cum e firesc, vom vorbi despre desfășurarea primei etape. La prima vedere rezultatele ar lăsa să se întrevadă organizarea perfectă a acestei etape. Așa a fost? Să ne amintim numai de faptul că la 1 iunie, data oficială a începerii întrecerilor, în întreaga țară nu erau organizate decît un număr neînsemnat de concursuri. De ce? Pentru că existau încă tineri care pur și simplu nu știau nimic despre Spartachiadă. Aceasta se explică prin faptul că popularizarea competiției a început în mod real doar cu cîteva zile înaintea startului întrecerilor. Evident o perioadă insuficientă. Nepregătite din timp de către Comisia Centrală, regulamentele competiției nu au putut fi trimise nici ele la timpul potrivit colectivelor sportive. In unele comune din regiunea Suceava și Baia Mare ele au ajuns doar spre sfîrșitul perioadei de organizare a primei etape. Din această cauză chiar și în cadrul colectivelor din Capitală, întrecerile nu au putut începe la data fixată.

Deci ca prim aspect: munca de popularizare a competițiilor de masă trebuie desfășurată cel puțin cu o lună de zile înaintea începerii întrecerilor.

Un alt aspect: conținutul muncii de propagandă în jurul Spartachiadei. *Desigur au existat multe organizații U.T.M. care s-au preocupat conștiincios și cu inițiativă de popularizarea competiției. Așa se și explică succesele înregistrate. Totuși trebuie arătat că în cele mai multe locuri această muncă a fost săracă, s-a rezumat doar la difuzarea cîtorva afișe, un articol la gazeta de perete (și aceasta nu peste tot), anunțarea existenței competiției la sfîrșitul vreunei adunări generale U.T.M. E clar că rezultatele unei asemenea munci n-au fost dintre cele mai fericite. Astfel într-o serie de mari întreprinderi din Capitală, ca de pildă la uzinele „23 August", „F. C. Gh. Gheorghiu-Dej" și altele, la întreceri a participat un număr foarte mic de tineri.*

Se cuvine a constata în legătură cu desfășurarea primei etape și următorul fenomen negativ: întrecerile au început cu un pas în urmă, adică numai aproape de sfîrșitul perioadei de organizare a etapei întîia, *sau așa cum s-a întîmplat în multe locuri chiar după aceasta. Lipsite de controlul și îndrumarea comisiilor raionale, colectivele sportive și organizațiile U.T.M. au amînat de pe o zi pe alta pînă în ultima clipă, organizarea întrecerilor. E clar că astfel organizate în grabă, superficial, acestea nu au cuprins masele largi ale celor dornici să participe la întreceri, nu au dat rezultate bune. Astfel s-a întîmplat la „Tehnofrig", fabrica de țigarete din Cluj etc.*

Cu regret trebuie spus și faptul că unele colective sportive, dorind în orice chip să se evidențieze, să „aibă" rezultate bune, au recurs la acte de-a dreptul rușinoase. Ele au dus în eroare comisiile de organizare raionale sau orășenești, informîndu-le cu rezultate inexistente, în alte cazuri mărite într-un mod de necrezut.

In legătură cu desfășurarea întrecerilor etapei pe colectiv și aceea pe centre de comune se cuvine să mai amintim două lucruri:

1. In cele mai multe regiuni, profesorii de educație fizică, instructorii voluntari, sportivii fruntași nu au fost antrenați și folosiți pentru a sprijini întrecerile Spartachiadei. *Totuși existau indicații și organizatorii locali cunoșteau pe baza experienței Spartachiadei de iarnă, sprijinul important pe care-l pot primi de la aceștia.*

2. *Au existat multe întreprinderi, ca de pildă uzinele „Vasile Roaită" din București etc. unde,* datorită lipsei de colaborare dintre colectivele sportive și organizațiile U.T.M., întrecerile au fost prost organizate. *Același lucru s-a reflectat și pe un plan mai înalt, în activitatea comitetelor raionale U.T.M. și C.F.S. In raioanele Filimon Sîrbu (Galați), Ineu (Oradea), Răcari (regiunea București), comitetele raionale U.T.M. au lăsat organizarea întrecerilor Spartachiadei pe seama comitetelor raionale C.F.S. Acestea din urmă s-au delăsat, la rîndul lor, în speranța că lucrurile vor fi rezolvate, vor fi duse la capăt de către comitetele raionale U.T.M. Bine înțeles că în acest fel în raioanele respective la întrecerile Spartachiadei au participat un număr redus de tineri.*

Toate acestea au explicații. Și cei care pot da printre primii explicații se află în comisiile regionale de organizare a întrecerilor. *Nu este în intenția noastră de a nega activitatea acestor comisii. Ele își vor vedea apreciată mun-*

AL. PINTEA

(Continuare în pag. 3-a)

Însemnări de pe pămînturile desțelenite

...„ȚELINA"

Hotelul nr. 4 din Moscova cunoaște în seara aceasta o animație de-o nuanțare cu totul nouă pentru personalul său, obișnuit de altfel cu continua forfotă a delegațiilor, turiștilor... veniți să vadă Moscova. Trei uniforme a aproape 150 de tineri, încurcate într-un plăcut amestec, făceau marele hol al hotelului să răsune de un continuu și sănătos hohot de rîs. Griul deschis al romînilor se îmbină plăcut cu albastrul bulgarilor, dînd o notă distinctă hainelor cu minuscule picățele ale cehoslovacilor iar peste tot, înflorea minunat mătasea roșie-roz a fetelor cehoslovace. Și totul se învîrtea într-unul din acele dansuri în care omul uită și de loc, și de timp, și de spațiu. Apoi, ca după o înțelegere tacită, uniformele se retrăgeau formînd grupuri compacte și atunci începea ceea ce moscoviții prezenți au numit „o repetiție la dimensiuni micronice a festivalului ce va avea loc la Moscova". Și din nou amestecul acela minunat complectat acum de moscoviții ce au privit la început puțin timizi și retrași.

Cuvîntul de ordine, prins nu se știe cum și de delegația noastră, a fost „țelina". In el poporul sovietic a concentrat mult din ceea ce se poate spune despre pămînturile desțelenite sau ce urmează a fi desțelenite, despre acele pămînturi spre care se îndreaptă încă o parte atît de minunată și bună a tineretului sovietic.

Nu știu de ce, dar fiecare dintre noi, cehi sau bulgari, romîni sau unguri, simțeam organic că sîntem participanți la un mare act istoric. Poate pentru grandoarea pe care i-au dat-o oamenii sovietici, poate pentru nesfîrșitele întinderi cîștigate de om, poate pentru marea tărie de renunțare temporară la viața mondenă a marilor orașe, existentă la acești oameni veniți să populeze ceea ce a fost pustiu pînă ieri; poate pentru puștiul acela cu ochi lunguieți, de migdală, picioarele goale și pline de zgîrieturi, ce se chinuia ambițios să așeze deasupra unei case noi micul cuib pentru păsărele făcut de el; poate pentru faptul că noi, tineri din atîtea țări, sîntem prietenește alături de prieteni, cînd aceștia string primul rod al muncii lor; poate... poate pentru toate acestea la un loc.

Intr-adevăr, nu a fost hotărîtoare pentru strîngerea recoltelor de pe pămînturile desțelenite contribuția adusă de noi, cu toate că s-a muncit peste așteptările tuturor. Dar faptul că am simțit nevoia să fim alături de prieteni într-un astfel de moment a creat într-adevăr farmecul unei frumuseți deosebite.

Zilele, faptele, evenimentele s-au scurs simplu și poate tocmai pentru firescul lor au creat acea adîncă bogăție sufletească, acel sentiment profund de unitate.

— Vreau să muncesc ca la mine acasă. Și asta înseamnă în limba stricat romînească a maghiarului Mihai Satmari, din delegația noastră: conștiinciozitate, dragoste.

Nu știu de ce, dar îmi vine mereu în minte prima zi de lucru, ziua care a imprimat ritmul acela accelerat de muncă existent pînă în ultima clipă a șederii noastre în Cazahstan.

Inchid ochii și retrăiesc totul viu și puternic.

O dimineață primitoare cu cer albastru și limpede. Am lucrat cu toții pe arie la împrăștiatul grîului din bunchere, lopătatul, vînturatul și trioratul lui. Din cînd în cînd Robert, robustul cuceritor de inimi, întorcea capul nerăbdător spre parcul de combine privind cu jind — prilej pentru glume răutăcioase din partea noastră. Dar... se cunoaște vorba cu cel care rîde la urmă. În numai 12 zile Robert a dat cu combina sa peste 20 de vagoane de grîu.

Valer Ciobanu de la S.M.T. Topraisar și Maria Rusu, fata cu ochii la fel de negri ca și părul, n-au mai putut rezista și-au dat o fugă pînă la parcul de tractoare.

— Uraaaa...! Uite, Ciobane, tractorul meu. Pe ăsta lucrez eu acasă!

Ridicînd din umeri și privind-o compătimitor:

— Ai rămas în urmă. Eu mi l-am văzut mai de mult.

Acum este un soare puternic ce te arde și prin cămașă și un praf...

Lîngă o vînturătoare mecanică Liviu Moldoveanu, inginer agronom, muncește cît zece și asta fără exagerare.

Ivan Ivanovici, șeful ariei noastre, maior pînă în primăvara aceasta, cu pieptul plin de decorații (ne-a primit în mod festiv pe arie) a cam rămas uimit:

— Oiii, haroși celovec. Rabota... aa Și ridică degetul mare în sus ceea ce înseamnă „clasa-ntîi".

Ei, Ivan Ivanovici, dacă ai privi mai atent, cîte n-ai înțelege...

Lîngă Liviu lucrează studenta Galina Petrovna. Inaltă, subțirică, cu ochii albaștri și părul blond și care se pricepe la munca cîmpului cel puțin tot atît de bine ca și inginerul nostru.

Și-i atît de frumoasă Galina Petrovna...

Ladislau Nemeth, al doilea inginer al nostru, împreună cu Iura — mecanicul, s-a și apucat să-și monteze combina (S.6) abia sosită din fabrică și pe care va lucra. Este încruntat și deosebit de grav (chestie de prestigiu). Nemeth pînă în Kazahstan nu a mai lucrat pe combină. Dar rezultatul muncii lui poate sta cu cinste alături de cel al combinerului Robert.

Aș vrea să vorbesc în acest articol despre fiecare tovarăș din brigadă, căci despre fiecare se poate spune în gura mare: „A muncit în mod exemplar". Și despre veselul Svoninschi, veșnic cu gîndul la soția lăsată acasă numai la două luni după căsătorie, și veșnic cu gluma pe buze; și despre Tincu cel mărunt, cu mustața sa plină de umor, dar neîntrecut în organizarea muncii pe arie, și despre Leopa, veșnicul șef, dar primul acolo unde era greu; și despre Maria Bundă, priceputa măturătoare a plevii adunată pe grîu în timpul vînturatului; și despre blajinul Costică; și aș mai vrea să aduc un cuvînt de laudă și lui Dobrescu — acel argint viu al brigăzii noastre — care, cu aceeași pasiune a știut să repare pantoful unei fete ca și motorul electric ce reclama mîna unui priceput.

Pe toți aș vrea să-i laud, tuturor aș vrea să le aduc cuvinte de mulțumire. Dar spațiul este mic și cuvintele ce aș vrea să le spun sînt multe, multe de tot.

PETRU ISPAS

Echipajul romîn al combinei S.6, condusă de Nemeth Ladislau

(Foto: autorul)

COMENTARIU la un FAPT

Două scrisori din Algeria

„Ce culme a creațiunii este omul! Ce cuget nobil! Ce plin de înțeles și cît de desăvîrșit e în formă și mișcări! Frumusețea lumii!..." Cuvintele acestea le-a pronunțat cîndva unul din cele mai superioare spirite ale omenirii — Shakespeare. El vedea în om suprema creatură a naturii care dă întregii lumi măreție și frumusețe.

Așa gîndea Shakespeare, așa gîndeau și gîndesc toate mințile luminate ale umanității. Altfel gîndesc acele cercuri care decid soarta și viitorul, viața și moartea oamenilor din occident. Pentru el viața unui om e un fulg de păpădie cu care poți să te joci — suflîndu-l dintr-o parte în alta — sau pur și simplu strivindu-l și aruncîndu-l undeva.

Inchipuiți-vă ce au simțit doi părinți cînd au primit o scrisoare din Algeria (aceea pe care o publicăm în facsimil), în care li se anunță cu un cinism mascat de o falsă politețe: „Am condus ieri la cimitirul din Bir-Rabalou rămășițele fiului dumneavoastră Michel, rănit mortal la 12 august, în cursul luptei dusă de compania sa contra unei grupe de rebeli". Scrisoarea e iscălită chiar de comandantul batalionului.

Domnul și doamna Risse, părinții lui Michel, doi pașnici și respectați locuitori ai orășelului francez Villemoisson primeau cea mai cruntă lovitură. Fiul lor, copilul crescut cu sacrificii pe care numai părinții le cunosc, ființa în care și-au pus tot sufletul, toată dragostea, toate speranțele, nu mai e...

Ba nu, Michel trăiește! A fost o mistificare. Peste cîteva săptămîni familia Risse a primit o nouă scrisoare. Au desfăcut-o cu mîinile tremurînde și înainte de a citi-o au recunoscut scrisul copilului lor. Au comparat datele funestei scrisori și a acesteia: prima era datată la 15 august, a doua exact cu o săptămînă mai tîrziu. „Ei bine! — scria Michel — vă scriu cîteva cuvinte care precis vă vor face plăcere. Vreau să vă anunț de la început că sînt sănătos, plin de viață. Ați citit desigur în ziare despre eșecul pe care compania mea l-a suferit cu vre-o opt zile în urmă și că sînt mulți dispăruți. Actualmente sînt prizonier al armatei de eliberare națională".

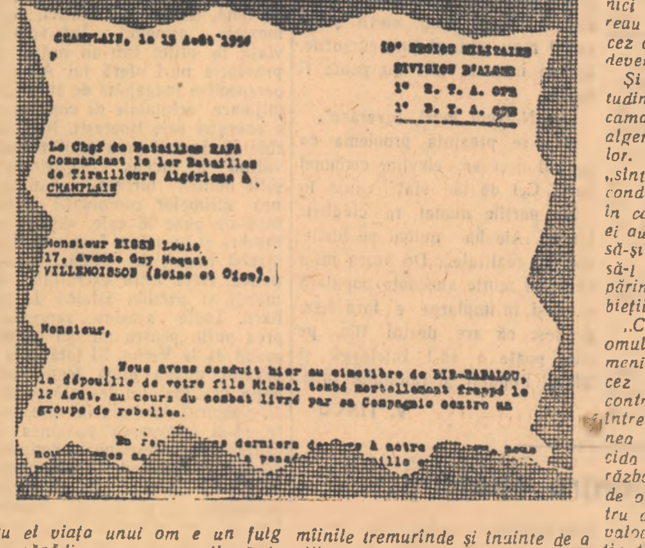
Vă închipuiți din nou bucuria părinților. Ne bucurăm și noi alături de ei, aflînd că fiul lor e printre cei vii. Totuși nu se poate trece nepăsător pe lîngă întîmplarea relatată.

Stai și te întrebi, privind aceste documente, pînă unde poate merge bestialitatea unor oameni? Căci numai bestialitate poate fi numită atitudinea căpeteniilor armatei franceze din Algeria — exponente ale politicii coloniale. Vezi bine, ei nu l-au înmormîntat pe Michel Risse, totuși n-au pregetat să folosească o minciună atît de macabră: să le anunțe părinților moartea tînărului soldat, care de fapt nici nu avusese loc. Astfel ei doreau să-l șteargă pe tînărul francez dintre cei vii, pentru că acesta devenise prizonier al algerienilor.

Și ce contrast izbitor între atitudinea ofițerilor francezi față de camaradul lor de arme și cea a algerienilor față de prizonierul lor. Ați citit ce scria Michel: „sînt sănătos, plin de viață". In condițiile nemaipomenit de grele în care luptă patrioții algerieni, ei au găsit posibilitatea nu numai să-și menajeze prizonierul, dar și să-l ajute ca acesta să le scrie părinților. Ca să nu se îngrijoreze bieții bătrîni.

„Ce culme a creațiunii este omul!" Dar există oameni și oameni. Intre gestul ofițerului francez și cel al algerienilor e un contrast profund, izbitor, ca între beznă și lumină. Pe marginea celor două scrisori poți elucida sentimentele care-i mînă în război pe unii și pe ceilalți: pe de o parte atitudinea fiarei, pentru care nici aproapele său n-are valoare; pe de altă parte o înaltă ținută morală, pornită din conștiința omului ce luptă pentru un ideal sfînt. Și dacă marele Will a vorbit despre om ca despre o „culme a creațiunii" el s-a gîndit nu la acei ce comit faptele mîrșave, distrugînd tot ce e frumos în lume, aducînd oamenilor nenorocire, moarte, doliu, ci la acei care nu pregetă să-și dea și viața pentru ca în lume să triumfe dreptatea, pentru ca „frumusețea lumii" să nu fie știrbită de sînge și lacrimi.

DAN LAZARESCU

CHAMPLAIN, le 15 Août 1956

10° REGION MILITAIRE
DIVISION D'ALGER
1° R.T.A. CFR
1° B.T.A. CFR

Le Chef de Bataillon RAPA
Commandant le 1er Bataillon
de Tirailleurs Algériens à
CHAMPLAIN

Monsieur RISSE Louis
17, avenue Guy Moquet
VILLEMOISSON (Seine et Oise).

Monsieur,

Nous avons conduit hier au cimetière de BIR-RABALOU, la dépouille de votre fils Michel tombé mortellement frappé le 12 Août, au cours du combat livré par sa Compagnie contre un groupe de rebelles.

En [illegible] dernière [illegible] à notre [illegible] nous [illegible]

CONDIȚII ASIGURATE PE DEPLIN

La o școală profesională de ucenici

Cînd am intrat pe poarta Școlii profesionale de energie electrică „Iosif Ranghet", din București, am avut o ușoară tresărire. În locul unei curți obișnuite, aveam în față un adevărat parc: straturi de flori și verdeață, plante tinere, arbuști, doi arbori fâloși și, de jur împrejur, printre verdeață, bănci noi, proaspăt vopsite în culoarea ierbii. Era într-o zi de practică.

Dintr-un grup se desprind și se apropie de noi tovarășul Vasile Tudose, directorul școlii, și profesorul Petre Bălan, responsabilul colectivului de educatori.

În timp ce ne dau lămuriri, însoțitorii noștri ne conduc spre una din ușile clădirii din stînga. Ne găsim în fața cîtorva zeci de fete și băieți în salopete curate. În față au bucăți patrate de marmoră lustruită, unele găurite, altele în curs de perforare.

— Aici se fac tablouri de distribuție — ne lămurește profesorul-maistru Andreescu Roma.

— Școala dvs. face numai tablouri de distribuție?

— Nu! În atelierul de alături, unde sînt cele mai multe mașini-unelte, se fac piesele accesorii: șuruburi, piulițe etc., în fund se fabrică cleme de derivație, cleme de legătură de cablu, aparate inversoare, iar în dreapta chei de cofraj, clești mops etc.

Dîndu-ne lămuririle cerute, gazdele ne-au condus pe nesimțite în atelierul vecin, unde sînt așezate pe trei rînduri peste 20 de strunguri și alte mașini la care lucrează sub regia muncitorilor experimentați circa 30 de ucenici.

— Priviți-i pe ucenici cum lucrează, ne arată tov. A. Danilov. Și încă aceștia nu au decît un an de practică. Pe cei de anul II i-am dat în seama tovarășilor din întreprinderi. Nici nu știți cît ajutor dau echipelor în care sînt încadrați! Cît despre absolvenții anului III, și-au luat zborul: acum au și fost repartizați la locurile lor și sînt sigur că nu ne fac de rușine. Avem băieți buni. Iată, aci, în față, pe Gheorghe Dragomir. Bun băiat, harnic, își vede de lucrarea încredințată, deși la începutul anului... mă cam speriase cu deprinderile lui.

— Este un caz aparte/— complectează tov. Bălan, care pînă acum tăcuse. Pe băiatul ăsta îl îndepărtasem din școală. Credeam că nu vom putea face nimic cu el. Avusese o ieșire [illegible] am deliberat mult și l-am reprimit cu titlul de încercare. Așa cum vedeți, pînă acum nu ne-a înșelat așteptările. Sînt și tineri care se împacă mai greu cu disciplina și cu munca ordonată, mai ales la începutul anului, dar cu timpul cei mai mulți se lasă îndrumați și se schimbă de la o zi la alta sub ochii noștri.

In fotografie: Clădirea Școlii.

— Cine vă ajută în munca educativă?

— Toți cei în măsură s-o facă: directorul, dirigintii, profesorii, organizația de partid, U.T.M.-ul, sindicatul.

În atelierul din dreapta, tov. Siegfried Sternberg, maistru, ne-a purtat printre elevi și ne-a informat cu multă exactitate.

— Aceasta este eleva Florica Dragonea. Ea singură a bobinat numai în trei zile de practică un motor. Acolo lucrează Paul Hîrsescu, alături de el, Lucian Nicuiescu, care a găurit 200 de plăci de marmoră fără să spargă vreuna.

— Cum încurajați în muncă pe fruntași?

— Pe elevii cei mai buni — Eugen Dragomirescu, Ion Mihai și Corneliu Boca — i-am trimis să petreacă două săptămîni în tabere internaționale din R. P. Ungară și R. Cehoslovacă. Pe ceilalți i-am răsplătit cu premii în cărți, am organizat în timpul liber excursii în jurul Bucureștiului, le-am procurat bilete gratuite la filme, le-am afișat fotografiile la panoul de onoare al școlii și altele.

Am vizitat și celelalte ateliere, apoi clasele, laboratorul de electrotehnică și cel de fizică, amîndouă bine înzestrate cu tot materialul necesar experiențelor și demonstrațiilor. La urmă, am văzut și o mică termocentrală cu o putere de 60 kw., foarte instructivă pentru ucenici, capabilă să alimenteze la nevoie școala cu lumină electrică. Ucenicii pot vedea, încă din primul an, întreaga instalație a unei surse de curent și modul ei de funcționare.

— Dar în timpul liber cu ce se ocupă elevii?

— Unii joacă șah, așa cum vedeți, alții fac antrenament pe terenul de sport al școlii. În școală avem un cor și o echipă artistică. Avem de asemenea o bibliotecă de peste 11.000 de volume de literatură, tehnică și științifică.

Am vizitat apoi sala de mese, cabinetul medical, sala de dușuri, dormitoarele, stația de amplificare etc.

Peste tot ordine și curățenie. În curînd începe un nou an școlar. Sălile își vor primi prietenii atît de mult așteptați.

— Aveți mulți tineri buni aci! am exclamat înainte de plecare.

Directorul școlii a precizat:

— Cum să nu avem copii buni? Ce le lipsește ucenicilor de la școala „Iosif Ranghet" din Capitală? Clase frumoase și aerisite au, ateliere sănătoase și bine utilate, laboratoare moderne, hrană substanțială, o sală de mese spațioasă, dormitoare bune, profesori buni, îmbrăcăminte după nevoile anotimpului au! Ce le lipsește?

I. POPESCU

O anecdotă populară și o situație din Ineu

O veche anecdotă populară ne povestește despre un om care, purtat în șea de unul din măgarii săi, îi număra pe ceilalți și fiindcă nu-i ieșeau la număr a alergat ca un zăpăcit o zi întreagă să găsească animalul care de fapt se găsea sub el.

Această anecdotă mi-am amintit-o acum cîteva zile la Sfatul popular al raionului Ineu. În jurul unei mese ședeau președintele Ioan Bedea, șeful secției învățămînt Teodor Paraschivescu, șeful secției culturale și Petru Antone, inspector, adunați cu toții să discute o problemă acută și „la ordinea zilei": pregătiri pentru deschiderea noului an școlar. Inspectorul școlar Ioan Vodă adusese trista veste că peste 40 de copii n-au loc în sălile de clasă. Și iată că vestea îi punea într-o foarte mare încurcătură. Anul școlar trebuie să înceapă, elevii trebuie să aibă săli de clasă. Și totuși... de unde să le scoată? Se chinuiau, se uitau întrebători unii la alții dar soluția nu voia să se arate. Fiindcă erau patru au hotărît ca în ziua următoare să meargă fiecare în cîte un punct cardinal al comunei, poate, poate vor găsi o cămăruță. Seara s-au reîntîlnit, dar erau atît de dezamăgiți, încît nici nu s-au mai întrebat dacă au găsit ceva. Problema se arăta de nedezlegat și oamenii erau foarte abătuți. Am plecat personal să constat cum stau lucrurile. M-am dus la grădinița de copii. Acolo m-a întîmpinat directoarea, Elisabeta Abrudan. Mi-a arătat foarte necăjită cele două cămăruțe în care se îngrămădeau o mulțime de copii. De afară, clădirea mi se păruse mult mai mare. Așa că mi-am arătat imediat nedumerirea. Făcînd a lehamite cu mîna, directoarea începu să-și descarce sufletul:

— Desigur, clădirea e mai mare și e toată a grădiniței. Dar alături e instalat cu familia tov. Alexandru Sabău, fostul șef al secției învățămînt, care ar avea unde să se mute, dar probabil, i se pare mai confortabil aici.

— Bine, dar secția... — am intervenit eu.

— Secția? Se plînge mereu că nu-mi poate da încă o sală, dar aceste 4 camere în care locuiește tov. Sabău parcă nici nu le vede. Și asta nu-i tot. Mai șade tot în clădirea noastră un alt locatar care ocupă o cameră și o baie. L-au instalat de curînd, luîndu-ne încă o clasă. Nu știu ce-or fi vrînd.

Am tăcut, gîndindu-mă la problema de nerezolvat a șefilor de la sfat și am mers mai departe. În centrul comunei se află o clădire a școlii medii în care pot încăpea bine două clase. Aflu că și aceasta s-a transformat în locuință. Povestea-i interesantă așa că merită să v-o spun: pînă nu de mult aceasta era părăsită și amenințată cu prăbușirea. Sfatul popular a încredințat lucrarea unui om de „încredere" ca s-o repare pentru ca la începutul anului să fie dată în folosință școlii medii. S-a întîmplat însă o metamorfoză ciudată. Antreprenorul a făcut, în loc de clasă, două apartamente confortabile și cînd au fost gata s-a instalat comod înăuntru. Prin cine știe ce raționamente sfatul a fost de acord și iată clădirea școlii devenită leagăn al unei familii fericite. În acest timp, elevii școlii medii n-au unde-și ține cursurile, iar de internat nici nu poate fi vorba.

— „N-avem local, tovarășe".

Așa se prezintă problema cu spațiul necesar elevilor comunei Ineu. Cei de la sfat caută în toate părțile numai în clădirile lor nu. Ale lor numai pe hîrtie, căci în realitate... De aceea mi-a venit în minte anecdota populară și, deși întîmplarea e fără haz, gîndesc că are destul tîlc, pe care poate o să-l înțeleagă și Sfatul Popular al raionului Ineu

V. TINCU

Manuale pentru studenți

Pînă la sfîrșitul acestui an vor fi puse la dispoziția studenților din țara noastră 54 noi titluri de manuale într-un tiraj de cîteva zeci de mii de exemplare. Printre aceste manuale sînt „Metodica predării științelor naturale", „Statistica teoretică", „Matematici superioare", „Chimia biologică", „Organizarea și planificarea întreprinderilor industriale socialiste", „Limba latină" și altele. În aceeași perioadă vor mai apare 138 cursuri de îndrumare, revăzute și îmbunătățite, ca și 30 reeditări din cursurile de tehnică generală și cultură generală.

Din cele 132 titluri de manuale privind științele despre natură și societate planificate pentru învățămîntul superior pe anul 1957 într-un tiraj de cîteva zeci de mii de exemplare, o mare parte au și fost elaborate.

Prietenie

Nu de mult, am fost în atelierul mecanic al fabricii de ciment din Turda. Îl căutam pe lăcătușul Mihai Crețu, fruntaș al întrecerii socialiste. Mi-a părut rău cînd am aflat că cel căutat era plecat în concediu. Știți oare cine mi-a dat această informație? Nu? Ucenicul Ciank Sen, elevul maistrului căutat. Vorbea bine romînește, așa că ne-am înțeles de minune.

...Ciank Sen, Kim Ung Goan și Goang U San s-au cunoscut în urmă cu trei ani, pe pămîntul țării noastre, la o depărtare de mii de kilometri de „țara diminețiilor liniștite". S-au împrietenit repede între ei, precum și cu ceilalți elevi ai școlii profesionale din Turda. Începutul a fost greu — nu cunoșteau limba romînă. După o muncă stăruitoare au învățat limba noastră, în mai puțin de un an. Apoi au fost repartizați să facă practică la fabrica de ciment. Sub supravegherea celor mai buni muncitori, încet, încet, cei trei tineri coreeni au deprins tainele meseriei. Deseori, lăcătușul Suciu spune mulțumit: „Măi tovarăși, Goang U San, tînărul ăsta al meu, va ajunge un bun lăcătuș".

Într-o după amiază... Un eveniment deosebit de interesant se petrecea în viața lui Kim Ung Goan: pentru prima oară i se încredințase ajustarea unui lagăr. În sfîrșit, lăcătușul Suciu anunță rezultatul probelor la care a fost supusă piesa în cauză.

— Tovarășul Kim Ung Goan este stăpîn pe meserie. Lagărul e de o execuție ireproșabilă.

Inimile celor trei coreeni se umplură de bucurie. Kim Ung Goan a mărturisit plin de emoție:

— Nu vom uita niciodată pe tovarășii romîni, care ne-au învățat meseria...

Corespondent
A. PUSTAI

Un talentat scriitor satiric sîrb *)

Povestirile satirice ale lui Radoje Domanovici se disting în literatura sîrbă de la începutul veacului nostru, în primul rînd prin faptul că — în cele mai multe — acțiunea se petrece în țări depărtate, exotice și în vremuri de demult. S-ar părea că autorul face doar oficiul de repovestitor al unor întîmplări neobișnuite, aflate de la străini, de prin cărți vechi sau pur și simplu visate noaptea. Maniera nu e nouă, dar scriitorul, aplicînd-o cu multă pondere, reușește să nimerească din plin la ținta propusă, să lovească cu mult mai aproape de actualitatea vremurilor pe care le-a trăit decît s-ar bănui la prima vedere.

Satira lui Radoje Domanovici este de o virulență puțin obișnuită, atacînd însăși structura sistemului social-politic al statului burghezo-moșieresc sîrb, în care a trăit scriitorul. Uneori, parcurgînd paginile adunate în „Stradia" ai imaginea plastică a unui uriaș de talia lui Guliver care, de la înălțimea sa (fizică, dar mai ales morală), își bate crîncen joc de pigmeii de la picioarele sale.

Cu povestirea care dă și titlul volumului, autorul ne introduce într-o ciudată și necunoscută țară, Stradia, despre care aflăm că ar fi patria strămoșilor săi. Descrierea moravurilor sociale și politice care domnesc în această țară îi dă prilejul lui Domanovici să-și desfășoare multipla varietate a mijloacelor sale satirice: observațiile cele mai caustice notate cu o candoare feciorelnică, aluzii ultrastrăvezii rostite pe tonul cel mai amabil cu putință sau, din contră, afirmațiile cele mai elogioase la adresa unor stări de fapt vizibil rele. Toate acestea ne dezvăluie un mare maestru al genului. Majoritatea personajelor lui Domanovici sînt personaje grotești, în care ridicolul ce rezultă din situația în care se găsesc este revelator, complectat de suficiența cu care le dotează autorul. Edificatoare în această privință este „suita" de miniștri reacționari și incapabili cu care autorul ne pune în contact: un ministru de externe care n-a avut prilejul să se gîndească la relațiile țării sale cu țările vecine, un ministru de poliție care promulgă legi cu privire la topica frazei, un ministru al economiei ce inițiază pe plugarii analfabeți în operele lui Homer, Tacit etc. sau, în sfîrșit, figura de neuitat a ministrului de război evlavios și bătînd mătănii!

Excelentă, întrecînd poate în ingeniozitate chiar și „Stradia" este povestirea „Marea moartă". Dintru început se impune aci analogia cu „romînii verzi" ai marelui nostru I. L. Caragiale, mai

Note de lectură

ales atunci cînd scriitorul propune acel program politic ideal în 17 articole care începe cu „Art. I: Nimeni nu face nimic". Tot în această povestire, Domanovici ne face să rîdem în hohote prezentîndu-ne sistemul stupid de îndobitocire a copiilor în școala timpului său. Cu totul remarcabile sînt paginile din „Marea moartă" în care scriitorul aplică la viața politică a acelei țări stranii principiile și regulile de comportare pe care le învățau copiii în școlile burghezo-moșierești, efectul satiric obținut fiind deosebit de reușit.

Radoje Domanovici este unul dintre marile talente ale literaturii sîrbe, pentru care satira este doar refugiul dezgustului, mîniei și urii sale față de orînduirea fățărniciei și putreziciunii morale.

Să ne amintim de „cugetările unui bou sîrbesc obișnuit", de visul călătorului din „Stradia" („...auzeam un glas înfricoșător, demonic. Hohotea cu răutate: asta-i patria! Ha, ha, ha ha. Tremuram de frică. Și rîsul acela hohotea mereu diabolic: ha, ha, ha, ha!") și vom distinge accentele pline de durere ale unui om care, iubindu-și fierbinte țara, și-o vedea decăzută, ajunsă la cheremul unor demagogi ordinari. În acest fel, văzînd aportul adus de Domanovici la lupta împotriva vechiului regim, înțelegem dragostea de care se bucură acum opera lui în rîndul poporului jugoslav care trăiește azi o viață nouă.

SERGIU MAXIM

*) Radoje Domanovici — „Stradia" povestiri satirice — E.S.P.L.A.

Un nou tip de transportor pentru abatajele frontale

Colectivul uzinei de reparat utilaj minier din Petroșani a terminat construcția unui nou tip de transportor pentru abatajele frontale, transportorul cu raclete pentru vetre ondulate. Noul transportor, proiectat de către Biroul de construcții și mașini miniere din Petroșani, are o înălțime mai mică decît transportoarele normale, astfel că permite pușcarea direct pe el. El este înzestrat cu un motor mai puternic și poate deservi abataje frontale cu lungimi pînă la 80 de metri.

Noul transportor, primul de acest fel realizat în țara noastră, a trecut cu succes ultima probă de la suprafață. În curînd el va fi introdus pentru experimentare într-un abataj frontal în straturile subțiri din mina Lupeni.

(Agerpres)

MAI SÎNT NĂDEJDI!

Evenimentele nu s-au precipitat de fel. Dimpotrivă. La prima vedere s-ar crede că oamenii sînt adepți ai zicalei: „Bucatele pregătite pe îndelete sînt mai gustoase". Dacă țăranii muncitori din satul Pelinu gîndesc sau nu așa — nu ai de unde să știi, atunci cînd din hîrtiile existente la reședința raionului Lehliu afli că prima cerere de înființare a unei întovărășiri în sat a fost depusă încă de acum aproape un an și că după această primă cerere au urmat repede alte numeroase cereri și apoi... nimic. Totul dispare fără urmă în vrăfuitele hîrtii sau, mă rog, în vălmășagul evenimentelor...

...Pelinu! Un sat ca oricare altul. Aparent, bineînțeles, deoarece există o deosebire. Și încă una esențială. La sfatul popular există un „șef". Unul care taie și spînzură. Prin el începe viața satului și tot prin el se sfîrșește. E Ion Andreescu — secretarul sfatului. A mai existat un șef — Dobanț, fostul președinte. Dar a fost scos. Nu corespundea. Așa că a rămas numai Andreescu.

La Andreescu a sosit anul trecut prima cerere pentru înființarea unei întovărășiri agricole. Tot la el au sosit și celelalte. Om conștiincios din fire, a strîns toate cererile și le-a încuiat bine în biroul său. Oamenilor le-a spus să aștepte. Iarna doar nu iese nimeni la arat și semănat. Și oamenii au început să aștepte. Aștepta și Radu Vasile, și Moraru Nicolae, și Mihai Țițeica, și Ilie Buzoianu și... Au așteptat în ianuarie, au așteptat în februarie. S-au dus iar la sfat.

— Ce facem, tovarășe secretar?

— Așteptați, tovarăși. Să se mai strîngă cereri.

A mai trecut o lună. Oamenii au mers iar la sfat.

— De ce mai stăm, tovarășe? Sînt deja patrusprezece cereri.

— Ei! Ce-i atîta grabă? Mai stați, mai așteptați.

Un țăran muncitor mai citit, mai umblat a propus să se înființeze un comitet de inițiativă. „E necesar — a argumentat el — ca să ducă muncă de lămurire, să atragă alți oameni, că dacă rămîne în grija secretarului de la sfat, ne apucă sfîntu' așteaptă". Cînd a auzit una ca asta, Andreescu s-a făcut foc și pară.

Auzi afront! Dacă-i vorba de așa ceva, atunci nu mai stă de vorbă cu nimeni. Să aștepte oamenii pînă îi va chema el, tovarășul secretar.

A trecut primăvara, a venit vara. Situația e neschimbată. Andreescu e „șef" mai departe; cererile se află pe undeva prin sertarele biroului domniei sale. E șef! Comandă! Conducere colectivă? Nici gînd. Nici nu vrea să audă de comitetul executiv. E de luat o hotărîre? Hotărăște singur. Are nevoie de fîneață pentru vaca și calul din proprietatea domniei sale? Își repartizează singur din lotul zootehnic al sfatului. Fără plată, bineînțeles.

Dar trece și vara. Se apropie toamna. Timp cum nu se poate mai bun pentru comasarea pămîntului. Mai sînt nădejdi pentru înființarea întovărășirii? La sfatul popular nimeni nu mai pomenește de cererile înmormîntate în sertarele secretarului. Nici măcar Vasile Vasile — vicepreședintele și președinte provizoriu. Și totuși, într-una din zile, a fost nevoit să-și amintească de cererile vechi de un an. I-a amintit și lui altcineva. Ajutat de referentul Alecu Gheorghe și de contabilul Aurică Trandafir, a făcut o incursiune prin toate sertarele și dulapurile existente în localul sfatului. Cererile erau inexistente, ca și secretarul Ion Andreescu, care de două zile nu mai dăduse pe la slujbă. Cînd „cercetarea" a luat sfîrșit un lucru era clar: că cererile țăranilor muncitori au dispărut fără urmă.

Pînă acum cîteva luni, la Pelinu erau doi șefi. Unul a fost scos. Era necorespunzător. A mai rămas unul. Va fi scos și el?

Mai sînt nădejdi...

Pînă acum nimeni nu mai știe nimic despre soarta cererilor. Ele nici nu mai există, poate, dar țăranii muncitori din satul Pelinu sînt gata să scrie alte cereri. Deci?

Sînt nădejdi ca întovărășirea să ia ființă încă în toamna aceasta.

S. DIACONU

Confecționarea uniformelor școlare

Odată cu începerea noului an școlar 1956—1957, în învățămîntul de cultură generală, pedagogic și tehnic special, se introduc și noile uniforme pentru școlari.

În vederea satisfacerii cerințelor de uniforme școlare, Ministerul Învățămîntului, în colaborare cu Ministerul Industriei Ușoare, au luat din timp o serie de măsuri. Astfel, în întreprinderile Ministerului Industriei Ușoare s-au introdus în fabricație noi sortimente de stofe, cu un conținut mai bogat în lînă, noi modele de țesături de bumbac și s-au stabilit fabricile care să execute aceste uniforme. Uniformele pentru băieți sînt executate la fabrica „I. C. Frimu" din Craiova, iar cele de fete la fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej" din Capitală. La întreprinderea „I. C. Frimu" se vor confecționa în cursul ultimelor 4 luni ale acestui an, 32.300 uniforme școlare pentru băieți și 20.000 de pantalonași băieți. Pînă la 5 august, muncitorii de la această fabrică au și executat 2.500 de uniforme și 1.500 de pantalonași.

În sectorul VI, ca și în celelalte sectoare ale fabricii „Gh. Gheorghiu-Dej" unde se lucrează la uniforme școlare, munca se desfășoară intens. Pînă la 5 august, s-au produs peste 3.100 rochițe de uniformă din stofă, 7.300 rochițe pepit, 6.300 șorțulețe din satin negru, 8.000 de șorțulețe din zefir albit și peste 1.500 șepci pentru elevi.

Cronica filmului

Nu-ți batjocori DRAGOSTEA, SUFLETUL! *)

Nu ocupă oare femeile prea mult loc în viața lui Armand de la Verne — eroul principal al noului film francez — „Marile manevre"? Fără a fi puritani cu tot dinadinsul, putem răspunde afirmativ la această întrebare. Nu din teama că Armand ar fi în primejdia, doamne ferește, de a-și pierde capul. E monstruos însă ca un tînăr să nu se dedice la douăzeci de ani altui lucru decît aventurilor galante, să nu încerce a-și valorifica și în alt fel forțele care clocotesc în trupul și în sufletul lui. Dar, ce ar putea face mai bun Armand? Referindu-se la armatele țărilor burgheze, Tolstoi spunea pe bună dreptate că nu există mai mare pierdere de timp, treabă mai inutilă, decît meseria armelor. Într-adevăr, viața de ofițer într-un orășel de provincie nu-i oferă lui Armand perspective îndeajuns de atractive, mijloace echitabile de consumare a energiei sale tinerești. Nu-i surîde să depună prea mult zel învățînd a ucide, lingușindu-și șefii obtuzi, bîrfind pe marginea ultimelor combinații matrimoniale puse la cale, sau să se însoare el însuși cu fiica unui farmacist bogat, de pildă, și să-și treacă viața între exercițiile de manej și partida zilnică de biliard. Toate acestea reprezintă prea puțin pentru un om ca Armand de la Verne. Și iată cum a devenit goana după femei ocupația cea mai interesantă pentru el, singurul domeniu în care poate să-și istovească pasiunea de căutare, în care-și poate consuma energia, entuziasmul, inteligența, dragostea pentru nou și pentru aventură, cultul pentru frumos. Într-atît s-a obișnuit Armand cu ceeace se numește în mod vulgar „vînătoarea de fuste", încît a căpătat pentru dragoste un fel de pasiune sportivă, trece de la o amantă la alta, așa cum sare la exercițiile de cavalerie, obstacol după obstacol.

Dar de ce-l iubesc atît femeile și-l preferă altora, deși știu că vor fi părăsite pînă la urmă în mod inevitabil? Fiindcă are chipiu și sable, fiindcă e frumos, vesel, spiritual, curtenitor, exuberant? Nu numai pentru aceasta. Fiindcă femeile simt, cu sensibilitatea instinctuală care le e proprie, ceea ce-l deosebește pe Armand de ceilalți cuceritori. Fiindcă ele simt flacăra forțelor nechelțuite [illegible] Armand a cărui [illegible] trezește, dîndu-le [illegible] asemănătoare aceleia [illegible] înălțimi. Fiindcă [illegible] deasupra [illegible] sportiv[illegible] vorbeam, există [illegible] face dragoste [illegible] anumită sinceritate [illegible] care, deși durează [illegible] inferioare amorului [illegible] plictisit al celui mai [illegible] bărbat din oraș. [illegible] dragoste ale lui Armand [illegible] caută ceva, că dragostea [illegible] și oprească [illegible] fiecare, la rîndul [illegible] întruchipa idealul [illegible] lui ofițer. De cele [illegible] ele își dau seama [illegible] urmă vor fi părăsite [illegible] care le-au precedat [illegible] pe vraja cu care [illegible] „campul" Armand, [illegible] calea lui, mai [illegible] după ce le-a lăsat [illegible] de la Verne [illegible] de la o dragoste [illegible] iubit și să iubească [illegible] cu nepăsare, [illegible] se gîndi la ziua [illegible] au simțit mic [illegible] subjugate de tînărul [illegible] dragoni, a fost de [illegible] bună zi de înțe[illegible] ei superioare. [illegible] acesta nu e un „[illegible] cu fireturi [illegible] în ciuda aparenței [illegible] un tînăr cu [illegible] tenie interioară [illegible] dragoste mare, [illegible] oste care va nim[illegible] -l țin legat de [illegible] te femei, care-l [illegible] plin. Aici stă du[illegible] ră nodul gordian [illegible] filmului, căruia [illegible] regizorul René Clair [illegible] desfășurare lentă, c[illegible] tențe tragice sf[illegible] păstrează în sufle[illegible] a cărei valoare [illegible] ci el, are norocul [illegible] femeie oarecare l-o relevă [illegible] ză orice posibilitate de a-și cuceri fericirea cu ajutorul acestei comori din cauza unei glume stupide, reintrînd în viața stătută de pînă atunci pe care de-abia acum o vede în adevărata ei lumină și o urăște amarnic.

Dragostea aceasta l-ar face pe Armand stăpîn pe toate calitățile sale înnăscute, l-ar face imun la tembelismul provincial mic-burghez, dîndu-i un țel în viață și apoi altele, deschizîndu-i mereu noi și noi orizonturi. Aceeași dragoste ar salva-o și pe Marie Louise. Ea a venit din Paris, unde a suferit de pe urma unei căsătorii nefericite, trebuie să se ocupe de confecționarea pălăriilor bălțate care să satisfacă gusturile caraghioase ale doamnelor „bine" din orășel ca să aibă din ce trăi și are în față alternativa unei căsătorii cu un mic-burghez meschin și imbecil. Realizare în dragostea cu Armand ar însemna și pentru ea o evadare spre fericire.

Cine e de vină că dragostea lor nu s-a împlinit? Am explicat cauzele ușurinței în amor a lui Armand dar nu l-am iertat cu totul. Armand are o bună parte din răspundere pentru felul cum își duce viața, pentru că exagerează cu spiritul de performanță în iubire, că a adoptat un anumit cinism, o dezumanizare chiar, care-i va fi fatală în primul rînd lui.. Căci Armand a consimțit să parieze pe un dineu că va cuceri și va poseda o femeie oarecare, fără s-o considere o ființă omenească, fără să știe cine e femeia, ce suflet are, care-i sînt bucuriile și suferințele.

„Marile manevre" mi-a lăsat, cum se spune, un gust amar. Departe de a fi un reproș, aceasta este chiar o laudă; dacă lucrurile nu s-ar fi întîmplat astfel aș fi regretat, nu m-aș fi simțit îmbogățit sufletește după film, nu m-aș fi îndrăgostit de arta lui René Clair, care (după atîtea filme cu subiecte fantastice) s-a coborît de data aceasta pe pămînt în chip artistic. Ca să fiu sincer, nu pot să spun dacă Gerard Philippe e un mare talent sau e o modă, dacă joacă admirabil sau are norocul de a primi roluri care i se potrivesc foarte bine temperamental. Știu ca și atîția alți spectatori de la noi, că mi-e drag și îl văd cu plăcere interpretîndu-și cu dezinvoltură rolurile de adolescent neastîmpărat, căruia virilitatea și ambițiile nu-i dau pace, ca un mînzuleț drăguț care se zbate în hamuri. Dacă mi-a plăcut și de data asta Gérard Philipe, dacă m-au cucerit zîmbetul lui, siiiciunea complectată de obrăznicie, am fost de-a dreptul entuziasmat, emoționat de jocul Michèlei Morgan, revăzută după atîția ani, frumoasă în vîrstnicia ei demnă, aureolată de razele talentului și vastei experiențe cinematografice. În acest film, Michèle Morgan nu trebuia să arate ca o femeie tînără. Ea trebuia în primul rînd nu să arate, ci să scoată pe fața ei ca pe un ecran radioscopic al sufletului, profunzimea sentimentului unei femei care iubește pentru ultima oară în viața ei, care își leagă de această dragoste cele mai mari speranțe, iubind cu o asemenea forță tocmai fiindcă nu s-a bucurat niciodată pînă acum de o adevărată dragoste. În prezența melancolică a chipului Michèlei Morgan strălucesc alături de o anumită tristețe, atîta dorință de fericire, atîtea promisiuni ale unui tezaur de gingășie, atîta inteligență în iubire, pe care n-a putut niciodată s-o încredințeze pe deplin cuiva. Arta superbei actrițe este însă minunat valorificată de René Clair și operatorul Robert Le Febvre, cu unghiurile de filmare, cu lumina pe care o aruncă asupra eroinei, cu culorile discrete în care o pictează. Nu uitați, de pildă, cum îi izolează pe cei doi dansatori îndrăgostiți la bal, de restul personajelor, făcînd să fie priviți printr-un cornet de hîrtie (hîrtie pe care s-a semnat pariul mîrșav — deci actul care-i unește dîndu-le fericirea și-i leagă în același timp cu cătușele nefericirii, despărțindu-i) nu uitați cadrul în care Marie Louise privește noaptea de la fereastra camerei ei de la etaj, învăluită în lumina romantică a unui felinar, așteptîndu-l pe Armand.

Armand de la Verne a plecat la atac și propriul său caracter i-a jucat o farsă: a plecat să cucerească și a fost cucerit, a vrut să înșele pe alții și s-a înșelat singur. El, care a trecut pe lîngă atîtea femei și nu s-a atașat de niciuna, s-a îndrăgostit orbește. Aproape că nu-i vine să creadă nici lui, nici prietenilor. Numai Marie Louise crede, în ciuda faptului că a recunoscut în purtarile lui toate micile trucuri cu care a sedus atîtea femei, deoarece, pe deasupra acestora, a simțit acea vibrare autentică a inimii pe care numai dragostea sinceră o produce. Marie Louise renunță la Victor Duverger care-i oferea o situație materială asigurată și o poziție socială solidă în schimbul înăbușirii jarului sentimentelor sub spuza vieții mediocre, conformiste.

Dar păcatele cuceritorului galant sînt în bună parte un produs al societății în care trăiește el și această societate nu îngăduie ca el să fie purificat, să devină mai bun, ea își dă concursul spre a pregăti nefericirea lui. Atunci cînd Armand a uitat de pariul care l-a adus lîngă Marie Louise, cînd nici nu se mai gîndește la el, societatea murdară de provincie [illegible] pune acest pariu ca un zid de netrecut între el și Marie Louise. Aceasta a înfruntat cu curaj toate bîrfelile (René Clair descrie adesea evoluția dragostei dintre cei doi prin vorbele veninoase ale „gurii mahalalei") și s-a dat cu uitare de sine, lăsînd la o parte orice prudență. Dar nu mai rezistă gîndului că a fost obiectul unui pariu josnic. Cît de dureros e pentru Armand să știe că a fost atît de aproape, ajunsese atît de aproape de fericirea mult visată, că nu i se cred cuvintele de iubire, tocmai primele cuvinte cu adevărat sincere pe care le-a spus în viața lui. Scena finală, cînd Armand pleacă la marile manevre și Marie Louise a pierdut-o pe totdeauna, în timp ce goarnele regimentului sfîșie cu stridență liniștea, e totuși mai puțin jalnică decît aceea din trăsură (Michèle Morgan e filmată aproape încorporată ireal în interiorul întunecos al cupeului, ceea ce sugerează faptul că nu mai e materialmente prezentă, că se îndepărtează, pleacă). Afară e un timp mizerabil, ploioasă, dar [illegible] de ce se întîmplă în jur, lăsîndu-se udată din belșug. Armand încearcă s-o convingă pe Marie Louise [illegible] să-l creadă, să-și schimbe hotărîrea, dar [illegible] pace, o înjosesc, glumele lor scabroase, împroșcînd cu noroi și ultimele clipe ale dragostei lor, durerea despărțirii [illegible] pleace. Chinul de a vedea cu ochii cum, împotriva voinței lor, fericirea care putea fi atinsă cu mîna, se îndepărtează, îi paralizează, dîndu-le senzația groaznicei neputințe de a schimba această soartă crudă.

Cine sînt vinovații acestei drame consumate fără mult zgomot și martori? E vinovat Armand, e vinovată Marie Louise, sînt vinovate surorile lui Victor Duverger, dar mai presus de toate e vinovată această blestemată viață murdară a unui orășel de provincie burghez, fără orizont, fără vreo sclipire, această mocirlă în care te afunzi tot mai mult. Împotriva acesteia și-a deschis cu furie René Clair focul, caricaturizînd virulent componentele ei, femeile care-și înșeală bărbații din plictiseală, colonelul comandant de garnizoană care tremură în fața nevestei, cucoanele care se dușmănesc pentru că au pălării de același fel, cocotele care fiindcă n-au altceva mai bun de făcut așteaptă fără vreo nădejde un problematic client darnic. Dacă ai văzut filmul și ai înțeles acest lucru înseamnă că ți-ai jurat să nu-ți batjocorești niciodată sufletul cum a făcut nefericitul locotenent Armand de la Verne. Și încă ceva. Cînd te întorci de la cinematograf, du-te spre raftul cu cărți și recitește poezia lui Șcipaciov:

„Amarnic însă e s-ajungi cărunt
de-ai risipit în preajmă,
la-ntîmplare
iubirea, ca pe-un simplu ban
mărunt"

B. DUMITRESCU

O scenă din film.

*) „Marile manevre" film francez în culori, realizat de René Clair.

Din experiența muncii organizațiilor U.T.M.

TINERETULUI — ORE PLĂCUTE DE ODIHNĂ

La începutul anului acesta, pentru noi, cei din comitetul U.T.M. al minei Lupeni s-a pus o problemă serioasă: cum să organizăm timpul liber al tinerilor mineri, astfel încît acțiunile noastre să-i intereseze, să-i atragă? Pentru că de fapt, aproape tot ce inițiasem pînă acum nu trezise un ecou prea mare în sufletele tinerilor. Zilnic, după șut, tinerii ori dormeau pînă a doua zi, ori rezemau gardurile din centrul orașului. Mai grav era însă că foarte mulți frecventau cîrciumile, se certau din te miri ce, afișau un aer plictisit, iar desele noastre discuții „moralizatoare" rămîneau fără efect. Drept este că pe atunci clubul era veșnic în reorganizare, comitetul U.T.M. nu colabora cu comitetul sindical în această direcție, aproape nimeni nu se ocupa cu pasiune și răspundere de felul cum trăiesc tinerii după orele de muncă.

Ne-am dat seama că trebuie să terminăm cu nepăsarea și să începem a ne ocupa atent de felul în care își petrec tinerii orele de odihnă. Ca și în alte cazuri cind aveam de rezolvat probleme importante, primul drum l-am făcut la partid. Aici am primit și sfaturi și ajutor practic. Impreună cu comitetul sindical ne-am apucat de treabă. Clubul a fost din nou reorganizat, de data asta însă definitiv. Avem un club minunat, unul din cele mai frumoase din Valea Jiului.

Impreună cu directorul clubului s-au întocmit programe lunare, variate și instructive. In aceste programe și-au găsit loc și „Joile tineretului" și alte inițiative de-ale noastre. Toate aceste pregătiri erau foarte potrivite dar ele însemnau destul de puțin în comparație cu munca pe care trebuia s-o desfășurăm pentru atragerea tinerilor la club. Atunci am început să lucrăm pe două fronturi — cum să zic așa. Pe de o parte ne străduiam ca programele noastre să fie atrăgătoare, pe de altă parte, prin comitetele organizațiilor de sectoare discutam cu tinerii, îi invitam la manifestările clubului, afișam peste tot programul lor. Astfel noi am închinat o joie a tineretului celei mai harnice brigăzi de tineret. Alte joi au fost închinate pe rînd istoricelor lupte ale minerilor din anul 1929, aniversării apariției primului număr al „Scînteii" etc. La „joile tineretului" se țin conferințe, se vizionează filme, se discută cărți, se cîntă și se dansează. Asemenea acțiuni se bucură acum de multă popularitate în rîndurile tinerilor mineri și noi ne străduim să le facem cît mai variate și atrăgătoare.

Tot în această perioadă am creat o formație artistică compusă din 60 tineri. Nici aceasta n-a fost ușor. Ne loveam de lipsa de încredere a tinerilor în planurile noastre și cuvintele singure nu ajutau în munca de convingere. Trebuia să dovedim perseverență, să nu capitulăm în fața unor greutăți reale, legate de specificul muncii în mină. Am discutat cu un număr mare de tineri; 60 dintre ei s-au hotărît să vină regulat la repetiții, să se pregătească cu grijă pentru fiecare spectacol. Brigada noastră artistică de agitație și echipa de dansuri a ocupat locul I la festivalul regional al tineretului din regiunea noastră. Acum avem în proiect crearea unei formații corale și ideea aceasta a găsit ecou în rîndurile tinerilor.

In ajutorul celor înscriși la concursul „Iubiți cartea", (260 tineri) se organizează seri de ghicitori literare, recenzii, se încing discuții aprinse în jurul cărților preferate. Poate că cifra de 68 de purtători ai insignei de „Prieten al cărții" nu spune nimic pentru alții; pentru noi aceasta reprezintă doar începutul. Un număr însemnat de tineri au început să frecventeze cursurile serale ale școlilor medii, pentru completarea studiilor, consacrîndu-și astfel o parte din orele de odihnă unei ocupații extrem de utile. In fiecare zi la club e o vie animație; se joacă șah ori tenis de masă, se citește sau se ascultă muzică.

S-ar părea, din tot ce am spus pînă acum, că n-am fost cu nimic originali; că n-am folosit forme noi și „joile tineretului", ca și celelalte manifestări sînt practicate de multă vreme în organizații U.T.M. Așa și este. De fapt, noi nici n-am urmărit cu orice preț originalitatea. Scopul nostru a fost să creem condiții tineretului ca în orele libere să facă ceva util și plăcut. Am reușit oare? Fără a pretinde că am rezolvat complect problema, putem să spunem însă că am făcut ceva. In orice caz, gardurile se sprijină acum de proprii lor stîlpi, iar cîrciumile au un număr din ce în ce mai mic de „vizitatori" din rîndul tinerilor. La aceasta am mai putea adăuga că n-avem de gînd să ne oprim aici. Mai stăm încă destul de prost cu antrenarea tinerilor în activitatea sportivă, formația artistică trebuie lărgită. Vrem să organizăm în cămine sărbătorirea tinerilor mineri veniți de un an în Valea Jiului, să facem seri de întrebări și răspunsuri, să sprijinim formarea școlii de balet pentru copii și multe altele.

Poate că, cu timpul, vom dovedi și originalitate în găsirea unor forme de organizare a timpului liber al tineretului, dar deocamdată formele existente ne oferă mari posibilități. Fiecare din aceste manifestări poate să poarte amprenta inițiativei, a creației chiar, iar noi ne străduim să evităm șablonul, să le organizăm astfel încît una să nu semene cu cealalta.

VIOREL FAUR
Membru în comitetul U.T.M. al minei Lupeni

Exagerările nu-și au rostul

(Urmare din pag. 1-a)

ca prin cupele și premiile oferite de către comisia centrală. E cazul totuși să arătăm că activitatea unora din acestea s-a caracterizat prin superficialitate, indolență, prin lipsă de inițiativă. La Cluj, Bacău, Timișoara, ședințele acestor comisii se organizau sporadic și atunci nu se discutau cele mai acute probleme, nu se luau măsuri practice care să ducă la îmbunătățirea muncii. Alte comisii nu și-au îndeplinit cum trebuie nici îndatoririle elementare, de a controla și ajuta comisiile raionale de organizare a întrecerilor. Desigur la aceasta a contribuit și faptul că activiștii consiliilor sindicale regionale din aceste comisii nu și-au îndeplinit sarcinile, nu au sprijinit pe măsura posibilităților desfășurarea întrecerilor Spartachiadei.

Multe din probele complexului G.M.A. au fost incluse și în programul întrecerilor Spartachiadei (atletism, natație, ciclism, jocurile sportive etc.). Cu toate acestea, începînd cu comisiile comunale și pînă la cele regionale, acestea nu au urmărit ca tinerii participanți la întrecerile Spartachiadei, care au îndeplinit normele respective ale complexului să obțină trecerea probelor în carnetele de aspirant.

In ce măsură Spartachiada a avut o largă participare? Aici trebuie arătat că deși au participat un mare număr de tineri din colectivele orășenești, în ceea ce privește participarea tinerilor de la sate rezultatele nu au fost cele scontate. Un minus îl constituie și slaba participare a tinerelor fete la aceste întreceri, dedicate, printre altele, și lor

Din rîndurile largi ale sutelor de mii de sportivi se formează viitori campioni și recordmeni ai țării. Firesc, între participanții la întrecerile Spartachiadei se află o serie de tineri talentați care, îndrumați cu pricepere, nebirocratic, ar putea deveni schimbul care să împrospăteze loturile sportivilor noștri fruntași cu cadre valoroase. *Exemple sînt nenumărate: este evident că Aurel Drăgan (6,32 m., la săritura în lungime), Arion Heigel (13,04 m., la aruncarea greutății juniori), Dralișc Dratleh (10,8" la 80 m. plat junioare) și mulți alții sînt tineri talentați. Vorbind de elemente talentate ne referim la comisiile regionale care sînt datoare să-i urmărească pe tineri, să-i îndrume spre secțiile colectivelor sportive. De asemenea ne referim la comitetele regionale C.F.S. și comisiile regionale pe ramuri de sport. Nu s-ar putea oare ca, de pildă, echipele de volei, de handbal sau oină, cîștigătoarele fazelor regionale ale Spartachiadei să fie incluse în campionatele regionale respective? Atleții, înotătorii sau cicliștii ar putea fi invitați și ei la concursurile de valoare regională. Aceasta ar stimula în mod evident pregătirea lor sportivă, ar menține o continuitate de viață sportivă.*

Fără îndoială, Spartachiada a stimulat viața noastră sportivă. Acum, pînă la începerea întrecerilor Spartachiadei de iarnă, principalul e ca masele de tineri să-și continuie activitatea sportivă. Pentru aceasta, comitetele regionale U.T.M. și C.F.S. au datoria să lupte ca viața sportivă în colective și comune să nu înceteze nici o clipă. *Se pot organiza* în fiecare duminică competiții locale, pe centre de comune la care să fie antrenați un număr cît mai mare de tineri. Totul depinde doar de inițiativa organizațiilor U.T.M.

Comisia centrală stabilește în aceste zile rezultatele obținute în cadrul întrecerilor Spartachiadei de vară a tineretului. Se pare că regiunile Hunedoara, Iași, Baia Mare, Timișoara, Stalin, Oradea au obținut în ansamblu, rezultatele cele mai bune. Credem că pe viitor în stabilirea acestor rezultate ar fi mai indicat să se țină seama de persoanele fizice *antrenate în întreceri și nu de probele trecute. Ar fi o apreciere mult mai reală a eforturilor depuse în mobilizarea tinerilor la concursuri.*

Toate aceste lucruri constituie, desigur, un material de studiat pentru Comisia Centrală de organizare a Spartachiadei care în mod real răspunde în primul rînd de desfășurarea Spartachiadei de vară. Credem că măsurile care se vor lua vor face ca întrecerile Spartachiadei de iarnă să ne găsească bine pregătiți.

DUPĂ SUCCESE — ADORMIRE

Plin de neastîmpăr, asemenea unui copil care așteaptă o mare bucurie, tovarășul Fechete, directorul uzinelor „7 Noiembrie" din Capitală, intră pentru a doua oară în biroul secretarei și o întreabă scurt:

— I-ai anunțat?
— Da.
— Pe toți?
— Da.
— Mai anunță-i odată.

Se reintoarse în biroul său. Curînd ușa se deschise și în birou pășesc un grup de tineri și vîrstnici, ingineri, muncitori, funcționari etc. Oare pe ei îi aștepta directorul cu atîta neastîmpăr? Ce voia să le spună? Trase un scaun și se așeză în mijlocul lor. Curios. De ce nu s-a așezat oare la biroul lui?

— A, uite și pe tovarășul Berdj, tresare el deodată. Făcuse aceasta ca și cum pe tovarășul Berdj nu-l mai văzuse cine știe de cînd. Ia spune, tovarășe Berdj — adăuga el zîmbind — ai jucat vreodată în vreo piesă de teatru?

Toți nedeslușind pînă acum, rostul pentru care au fost chemați, priveau curioși spre director. Berdj, un om între două vîrste, șeful serviciului tehnic, răspunse la întrebare puțin fîstîcit.

— Cînd eram copil, tovarășe director, am recitat în liceu Scrisoarea III-a.

— Scrisoarea a III-a? tresări directorul.

„Un sultan dintre acela
ce domnesc peste vr'o limbă,
Ce cu a turmelor pășune,
a ei patrie și-o schimbă".

Se pare că directorul e o fire poetică. Nu ne înșelăm. Chiar specificul meseriei sale îi cere o imaginație bogată. Nu cunoaștem precis după ce criterii directorul a constatat că toți cei chemați aici au aptitudini pentru teatru. Cert este că directorul avea un vis al lui și ținea morțiș să-l împlinească. El voia ca uzina să aibă o echipă de teatru.

Cele relatate pînă aici s-au întîmplat la 6 noiembrie 1953. La 30 decembrie același an acești artiști amatori au dat primul spectacol în uzină.

Și trei ani mai tîrziu..

Juriul urmărea cu atenție desfășurarea programului. Jocul era viu, grațios. Cu fiecare punct epuizat, programul creștea în intensitate. Actorii aduceau pe scenă un umor robust. Ei erau în același timp și autori, și actori, și compozitori, și cîntăreți.

Brigada artistică de agitație a uzinelor „7 Noiembrie" s-a prezentat la cel de al IV-lea concurs al echipelor artistice de amatori cu un program variat și bine realizat artistic. Pînă atunci prezentase mai bine de 200 de spectacole.

Propunîndu-și, pe de-o parte să biciuiască năravurile și apucăturile vechi ale unora din colectivul uzinei, iar pe de altă parte să popularizeze pe cei cu merite deosebite în producție, brigada artistică a adus în cei trei ani de activitate un aport însemnat uzinei. Spectacolele brigăzii erau așteptate cu multă nerăbdare de întreg colectivul de muncitori, tehnicieni și ingineri al uzinei. Brigada a satirizat repetat țesătoarele care lucrau neglijent dînd țesături defecte, codașii, atitudinea nedemnă a unor tineri față de maiștri, precum și atitudinea înapoiată a unor maiștri față de tineri. N-au scăpat brigăzii nici unele neajunsuri ale tovarășilor din conducerea uzinei.

Brigada s-a prezentat la concurs cu cîteva numere care au impresionat în mod cu totul deosebit. Astfel, într-un cuplet intitulat „Conștiința" sînt satirizați cîțiva tovarăși care au uitat să-și plătească datoriile precum și lipsa lor de fidelitate față de fata care le este dragă.

Alt număr interesant din program este și acela „Ce mult înseamnă un cuvînt" în care sînt biciuiți unii maiștri care vorbesc urît muncitorilor, un fapt mărunt în aparență dar care pe scenă prinde atîta viață.

Cu cîtva timp în urmă întreprinderea „Ianoș Herbak" din Cluj a trimis uzinelor „7 Noiembrie" niște curele de transmisie de proastă calitate. Ele se întindeau ca un elastic și nu permiteau astfel războaielor să meargă cu turația necesară, pricină pentru care țesătoarele aveau multe neajunsuri în muncă. Dar nici acest aspect n-a scăpat brigăzii. Iată cîteva versuri și din acest cuplet:

Foaie verde, foi de prun
Mi-a rămas războiul în drum
Vină n-au războalele
Vină au curelele
. . . .
Mai bine decît curele
Căci sînt mai bune ca ele
Hai să folosim bretele...

In afară de acest program brigada mai are și un program de estradă pe care-l prezintă în deplasările făcute în afara uzinei.

Cucerind spectatorii printr-un spectacol viu, interesant, plin de conținut, brigada artistică de agitație a uzinelor „7 Noiembrie" a primit pe merit titlul de Laureată a celui de al IV-lea concurs al echipelor artistice de amatori. Odată cu brigada a obținut titlul de laureat și tovarășul Bogdan Căuș, instructorul brigăzii. Iar tînăra Aurora Vîlcu a fost premiată special

La o lună după concurs..

Se pare că brigada și-a asigurat nemurirea. A trecut o lună de la concurs și nu s-a schițat nici măcar un viitor program. Să se fi epuizat oare temele? Oricum, cu acest program nu se mai pot prezenta spectacole. El datează din aprilie și majoritatea muncitorilor l-au văzut de cîte trei-patru ori.

Apoi problemele relatate nu mai au eficacitate, iar brigada nu și-ar mai atinge scopul.

In perioada de cînd datează programul în uzină s-au născut alte probleme; sînt noi lipsuri care se cer biciuite precum și noi realizări de seamă, ce merită popularizate. O problemă care ar trebui să atragă în prezent atenția brigăzii este ședințomania, care în ultima vreme răpește aproape tot timpul liber tinerelor țesătoare și filatoare. O altă problemă este iarăși abandonarea inițiativei Antoanetei Alexovici de folosire la maximum a indicilor de utilizare a mașinilor. Această situație trebuie cu atît mai mult biciuită cu cît prețioasa inițiativă a pornit chiar din cadrul acestei uzine.

Comitetul U.T.M. își are și el aici partea sa de vină. Cu toate că brigada artistică e formată aproape în întregime numai din utemiști, n-a luat încă inițiativa de a o trezi din amorțeala în care se află.

Un lucru trebuie însă știut: activitatea de acum a brigăzii artistice e incompatibilă cu titlul de laureată pe care l-a primit numai cu o lună în urmă.

GH. CIRSTEA

Vizite ale oaspeților străini

Delegația sindicatelor iugoslave care se află în țara noastră la invitația Consiliului Central al Sindicatelor din R.P.R., a vizitat marți dimineața „Casa Scînteii".

Oaspeții iugoslavi au fost însoțiți de tov. M. Roban, redactor șef adjunct al ziarului „Munca".

Membrii delegației au fost întîmpinați de reprezentanți ai conducerii tehnico-administrative, precum și ai comitetului de întreprindere al Combinatului.

Oaspeții au vizitat linotipia-ziare, paginația-ziare și rotativa-ziare, precum și secțiile stereotipie, offset, legătorie, tipar înalt și rotativă-cărți. Străbătînd spațioasele săli ale Combinatului, membrii delegației sindicatelor iugoslave au manifestat un viu interes față de procesul de producție din secțiile cu mare volum de mecanizare. Ei s-au interesat de asemenea de acțiunea pentru ridicarea calificării cadrelor de toate gradele, activitatea sindicală din Combinat, protecția muncii, asistența socială etc. Oaspeții iugoslavi au elogiat arhitectura construcției Combinatului, precum și condițiile bune de muncă în care se desfășoară producția.

★

Marți dimineața, conducătorii Ansamblului artistic chinez, în frunte cu Sin Pin-iu, au făcut o vizită la Institutul de folclor unde au fost primiți de Sabin Drăgoi maestru emerit al artei din R.P.R. directorul Institutului și M. Pop, director adjunct.

In cadrul vizitei, Sabin Drăgoi, a înfățișat modul de organizare a Institutului de folclor. Oaspeții au ascultat apoi cîteva din înregistrările de muzică populară romînească ale Institutului. Apoi Vera Proca-Ciortea a făcut o expunere despre „Notația dansurilor populare romînești".

Vizita s-a desfășurat într-o atmosferă de caldă prietenie.

INFORMAȚII

In cadrul turneului pe care îl întreprinde în țara noastră, Ansamblul popular ucrainean de stat „Veriovka" a sosit marți dimineață la Orașul Stalin.

In cursul dimineții, oaspeții au vizitat Biserica Neagră. După amiază în sala de festivități a clubului uzinelor „Steagul Roșu" din localitate, artiștii ucraineni au prezentat un spectacol.

Numeroșii oameni ai muncii care au asistat la acest spectacol și-au exprimat prin aplauze puternice admirația față de frumusețea cîntecelor și dansurilor ucrainene și măiestria artiștilor sovietici.

★

La 3 octombrie a.c. va avea loc concursul de admitere în școlile militare de ofițeri.

Absolvenții școlilor medii sau medii tehnice care doresc să candideze la concursul de admitere în școlile militare sînt invitați să se prezinte la comisariatul militar pe raza căruia domiciliază, pentru relațiile și întocmirea formelor necesare.

★

Marți dimineața a plecat în Uniunea Sovietică o delegație de specialiști din agricultură pentru a se documenta asupra aplicării raționale a îngrășămintelor chimice și asupra combaterii dăunătorilor vegetali și animali ai plantelor.

Din delegație fac parte inginerii Al. Alexandri și Isabela Drîmbă, consilieri în Direcția tehnico-științifică a Ministerului Agriculturii și inginer Gh. Scoban, responsabil cu protecția plantelor în Direcția Agricolă a regiunii Iași.

★

Marți dimineața s-a întors în Capitală delegația guvernamentală a Republicii Populare Romîne condusă de Gheorghe Vasilichi, președintele U.C.E.C.O.M. care a participat la deschiderea celui de al 17-lea Tîrg internațional de mostre de la Plovdiv, R.P. Bulgaria.

★

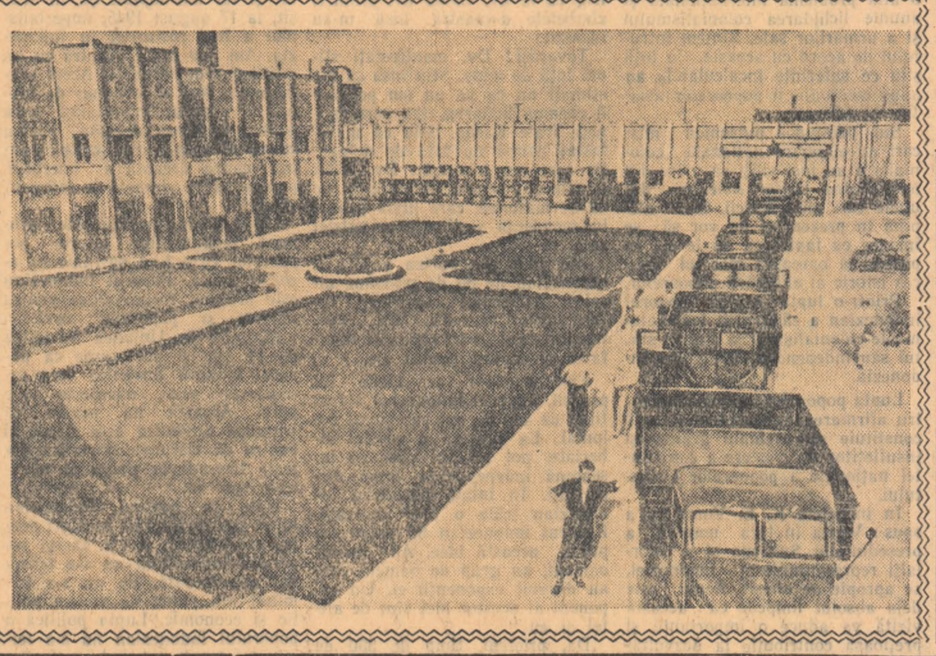
Secretariatul Federației Internaționale de artă fotografică, a acceptat primirea Asociației artiștilor fotografi din R.P.R. în rîndurile membrilor săi.

Federația cu sediul în Elveția, cuprinde organizațiile naționale ale fotografilor din 34 de țări, printre care Franța, India, Italia, R.P.F. Iugoslavia, R. P. Polonă, R.P. Ungară etc.

La cel de al IV-lea Congres al Federației Internaționale de artă fotografică ce va avea loc luna aceasta la Koln (R. F. Germană), va participa și o delegație a artiștilor fotografi din țara noastră.

★

In cadrul „vacanțelor păcii" au sosit în țara noastră din R.D. Germană, Iosif Hodes, președintele consiliului păcii din Leipzig, cu soția, Hans Hardge, membru al secretariatului Consiliului german al luptătorilor pentru pace, cu soția și Kurt Halmer, responsabilul sectorului internațional al Consiliului german al luptătorilor pentru pace, cu soția.

Zilnic, pe șoseaua ce pornește de la Orașul Stalin spre Făgăraș, își întretaie drumul șiruri de autocamioane noi, de-abia ieșite din fabrică. Se duc „golașe" cu șasiul desgolit în spate și se întorc caroșate, frumos vopsite, gata să pornească la drum în orice colț al țării cu încărcătura maximă. La Codlea, în secția I a întreprinderii „Măgura Codlei", autocamioanele „Steagul Roșu" primesc caroseriile de lemn. Priviți cum pe poarta fabricii un nou șir de autocamioane gata finisate așteaptă semnalul de plecare.
Foto: D. F. DUMITRU

Săpături arheologice în regiunea Bacău

Săpăturile arheologice care s-au executat în ultimul timp în regiunea Bacău, au dus la descoperirea de noi urme de așezări preistorice.

Incepînd din 1954 se execută săpături de descoperire a subsolului curții domnești a lui Ștefan cel Mare din Piatra Neamț. Pînă acum au fost descoperite intrarea principală care conduce în subsol, cele 12 trepte de lemn care uneau curtea cu un coridor cu deschidere în mai multe hrube. Cu ocazia săpăturilor de aici au fost descoperite și unele obiecte, ca arme, monede, ceramică.

Ca urmare a săpăturilor de la Podei, raionul Tg. Ocna, s-au găsit obiecte din ceramică care datează de la finele neoliticului. In vecinătatea orașului Tg. Ocna a fost descoperită și o cetate getică de tip burg, prevăzută cu interesante lucrări de apărare.

In colecțiile muzeului arheologic regional din Piatra Neamț sînt păstrate cu grijă peste 7.000 piese ca: vase, ceramică, arme, monede, începînd cu secolul al 15-lea, care prezintă mult interes pentru vizitatori.

Muzeul arheologic organizează și expoziții în orașele regiunii. Cele două expoziții organizate la Tg. Neamț și Roman au fost vizitate de mii de cetățeni.

ACTUALITATEA pe scurt

„Citadela sfărîmată"... în Gara de Nord

Duminică dimineața, călătorii ce porneau sau soseau în Gara de Nord au fost martori ai unui spectacol interesant: pe o linie mai retrasă un tren intra în gară aducînd în compartimente o adunătură pestriță de cucoane, boiernași de țară, soldați zdrențăroși, țărani tîrîți la procese, „oberleutenanți" cu zvastică și monoclu, în sfîrșit figuri dintr-o lume dispărută de mulți ani. Culmea, pe lîngă trenul intrat în gară defila, în pas de gîscă, o companie de soldați ce-și începea astfel o cruciadă ce se va sfîrși atît de tragic pe cîmpiile Ucrainei.

Dacă n-ați înțeles despre ce-i vorba, atunci trebuie să vă complectez imaginea cu cîteva reflectoare, aparate de filmat, o armată de operatori, asistenți, mașiniști etc. — care, împreună cu figuranții și actorii principali, realizau un episod exterior din noul film în lucru: „Citadela sfărîmată", după piesa lui H. Lovinescu. Ecranizarea prevede o serie de scene noi, exterioare, pe care piesa ne lasă să ni le imaginăm singuri. De pildă, iată pe Petru, fiul avocatului Dragomirescu, așteptînd nerăbdător la gară pe bunica sa plecată de la Iași. Un detaliu ce nu era cuprins în piesă, dar care în film ne permite să obținem o imagine a Bucureștiului în zilele acelea de tristă memorie.

După cum, desigur, cititorii noștri au aflat din timp, regia filmului a fost încredințată unui cineast francez, regizorul Marc Maurette. El este secondat de tînărul regizor romîn Gheorghe Vitanidis. Cei doi tineri asistenți Iva Mircea și Dona Barta, absolvenți de anul trecut al Institutului, dau regizorilor un prețios aport. Volubil, dar intransigent față de mașiniști și electricieni, operatorul șef Boian asudă și strigă, însă cînd, în sfîrșit, tace și aprinde calm o țigară toți înțeleg că e mulțumit de imagine și filmarea a fost bună.

Pînă la aceasta, mecanicul a trebuit să aducă de cîteva ori la peron trenul încărcat cu figuranți, de cîteva ori Petru și-a îmbrățișat bunica și asistenții au consumat cîteva sticle de suc sub soarele nemilos. Dar asta-i munca pe platou și cine a stat să-i privească a fost de acord că munca aceasta e frumoasă și interesantă.

GH. PIETRARU

In preajma noii stagiuni teatrale la Iași

Afișe multicolore care degajă mirosul proaspăt al cernelii de tipar împînzesc străzile Iașului, fiind cercetate cu interes crescînd de sute de cetățeni.

Viața artistică a orașului se pregătește să inaugureze un nou an de activitate, o nouă stagiune prodigioasă în realizări care să întrunească opinia favorabilă a publicului spectator, să satisfacă exigențele cele mai înalte.

Iată afișul Teatrului Național... Colectivul artistic al primei scene moldovene nu-și dezminte nici anul acesta tradiția de a prezenta la deschiderea stagiunii o piesă din dramaturgia originală. Și interesul spectatorilor este pe deplin justificat întrucît este vorba de drama istorică „Horia" de M. Davidoglu (spectacol premiat în cadrul Decadei dramaturgiei originale cu premiul II pe țară). La 24 septembrie, 8 zile doar de la deschiderea stagiunii, Teatrul Național din Iași va prezenta a doua premieră „Nota zero la purtare" de Virgil Stoenescu și Octavian Sava.

Teatrul Evreesc de Stat își deschide anul acesta stagiunea după turneul pe care-l întreprinde prin orașele Moldovei, cu spectacolul de estradă „Poveste cu cîntec". La 5 octombrie, Teatrul Evreesc de Stat va prezenta în premieră cunoscuta comedie a lui V. Rozov „Intr-un ceas bun". In pregătire sînt și piesele „Schimbul de noapte" de L. Brukștein și „Croitorul fermecat" dramatizare de I. Kora după Șalom Alehem.

Filarmonica de stat „Moldova" își începe stagiunea — probabil — la 24 septembrie a.c.

In anul acesta, în luna noiembrie, se va deschide Opera de Stat cu „Tosca" de Puccini în regia lui Hero Lupescu.

Insfîrșit trebuie să arătăm că anul acesta, teatrul care a fost cel mai „harnic" la deschiderea stagiunii este Teatrul de păpuși. Incă de la 1 septembrie micii spectatori urmăresc cu încîntare spectacolul „Vopselele fermecate" de Brustin Alexandra și Nadejda Abescons precum și „Punguța cu doi bani".

I. AGHINEI

1.200.000 sticle cu apă minerală lunar

Cuvîntul „Borsec" este cunoscut tuturor. Unii îl cunosc poate de pe lista minunatelor noastre stațiuni balneare, alții de pe etichetele sticlelor cu ape minerale. Apa de Borsec e apreciată și căutată de mase largi de cetățeni ai patriei noastre. Ba, faima calității sale a trecut de mult și peste hotare. La tîrgurile internaționale din multe țări puteau fi văzute standuri cu sticle de „Borsec".

La centrele de ape minerale din Capitală și din întreaga țară mulți consumatori au predilecție pentru „Borsec". Alții mai fericiți merg și-o beau chiar de la izvor, în zilele concediului de odihnă, făcînd cu această ocazie o cură recomandată în multe cazuri de maladii, în special ale stomacului.

Gîndiți-vă numai: nici cei cărora le place vinul nu refuză „Borsecul", deoarece este unica apă minerală din țara noastră care nu numai că nu are nici o influență asupra calității, dar nu schimbă nici culoarea vinului. Dar, pentru că am început să facem reclamă calităților apei, trebuie să arătăm că ea poate trece granița cu orice mijloc de transport.

La Borsec există o întreprindere de stat pe nume „Apemin". E o întreprindere înzestrată cu utilaj modern pentru exploatarea izvoarelor naturale. Nici nu ar putea fi altfel întrucît izvorul principal are o capacitate de 250.000 litri pe zi. In urmă cu ani, la Borsec era o stație rudimentară de îmbuteliere a apei, unde oamenii munceau din greu. Sute de ani a durat această situație, izvorul fiind trecut în exploatare încă de pe la sfîrșitul veacului al XVII-lea.

Cu totul altfel arată astăzi. De cum intri în această întreprindere te impresionează mașinile moderne și curățenia de laborator. Nu numai în sala de încărcare, dar și în sala în care se face spălarea sticlelor, ești obligat a îmbrăca halatul alb pe care ți-l întinde amabil însăși inginerul șef!

Sticlele ce sosesc pe bandă rulantă din sala de sortare, sînt luate cu îndemînare de o fată harnică și introduse în mașina de spălat. Intr-o oră, această mașină, ce reprezintă ultimul cuvînt al tehnicii noi, spală 4800 de sticle. Tînăra Gherghely Emo, care reglează mașina de spălat, execută și controlul sticlelor. Cele ciocnite, deformate sau pătate sînt înlăturate. Sticlele sînt luate apoi în primire de utemista Florica Rugină. Ea le introduce la mașina de umplut. Florica lucrează la această mașină din 1954. Aici, în fabrică, s-a calificat și acum mișcările ei s-au coordonat cu ale mașinii, sînt iuți și pline de siguranță. Roza Ivacsony, care ia sticlele pline și le capsează, este cea mai bună prietenă a Floricăi. Prima dată cînd s-au cunoscut se înțelegeau destul de greu. Roza nu știa să vorbească romînește, iar Florica nu cunoștea limba maghiară. Acest obstacol nu le-a împiedicat prietenia ce s-a statornicit între ele și rodul prieteniei a triumfat: acum Florica știe binișor să vorbească limba maghiară, iar Roza pronunță corect romînește.

Sticlele gata umplute și capsulate trec apoi printr-o puternică lumină unde li se face ultimul control, pentru a nu scăpa nici un fir de corp străin, după care urmează etichetarea și încărcarea lor în lăzi.

Utemistul Iosif Pinteac, șeful laboratorului, are și el mult de lucru, pentru că, tot timpul, laboratorul întreprinderii execută un riguros control asupra procesului de încărcare a sticlelor. Astfel, din oră în oră se face determinarea cantității de bioxid de carbon din apă, iar după fiecare 1000 de sticle încărcate se face analiza microbiologică a conținutului.

Greu a fost pînă acum cu transportul sticlelor. Dar și acest inconvenient a fost înlăturat. De curînd s-a terminat construirea unei căi ferate înguste de la Borsecul de jos pînă la întreprindere.

Și acum, un ultim amănunt: în momentul de față pleacă lunar de la Borsec în întreaga țară și peste hotare cîte 1.200.000 sticle de apă minerală.

C. ANDREESCU
GH. ANGELESCU

DE PESTE HOTARE

DECLARAȚIA COMUNĂ SOVIETO–INDONEZIANĂ

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite declarația comună sovieto-indoneziană. In declarație se spune printre altele:

La invitația Prezidiului Sovietului Suprem al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, între 28 august și 12 septembrie 1956, președintele Republicii Indonezia Sukarno s-a aflat într-o vizită oficială în Uniunea Sovietică.

Această vizită a întărit sentimentele de prietenie și a adîncit înțelegerea dintre cele două țări. Intîlnirile cu conducătorii guvernului și ai poporului Uniunii Sovietice au întărit bunăvoința și respectul dintre cele două țări.

Mai departe în declarația comună se arată că în timpul vizitei au avut loc convorbiri.

Tratativele au decurs într-o atmosferă de cordialitate, înțelegere reciprocă și respect reciproc și în cadrul lor au fost atinse unele probleme internaționale, precum și problemele colaborării dintre U.R.S.S. și Republica Indonezia.

Ca urmare a tratativelor părțile declară următoarele:

1. — Cele două țări își întemeiază relațiile dintre ele pe principiile respectării reciproce a integrității teritoriale și a suveranității, neamestecului reciproc în treburile interne, neagresiunii reciproce, egalității și avantajelor reciproce, coexistenței pașnice.

2. — In privința unor probleme internaționale ca dezarmarea, lupta împotriva colonialismului, interzicerea folosirii și experimentării armei atomice și termo-nucleare etc., U.R.S.S. și Republica Indonezia sînt călăuzite de spiritul și principiile conferinței de la Bandung.

In afară de aceasta, Uniunea Sovietică și Republica Indonezia au declarat că existența pactelor militare nu contribuie la eforturile pentru micșorarea încordării internaționale, eforturi foarte necesare pentru realizarea păcii în întreaga lume.

In legătură cu aceasta, acordarea către Republica Populară Chineză a locului ei legitim în O.N.U. a fost recunoscută nu numai ca un act firesc, ci și ca o contribuție constructivă la cauza păcii generale.

In legătură cu situația care s-a creat în prezent în regiunea Canalului de Suez, cele două părți declară că soluționarea acestei probleme trebuie să fie realizată pe cale pașnică, pe baza respectării depline a suveranității și onoarei Egiptului.

3. — Pe linia dezvoltării firești a spiritului de prietenie dintre U.R.S.S. și Republica Indonezia s-a realizat o înțelegere cu privire la stabilirea colaborării în domeniul comerțului, în domeniul tehnic și economic pe baza egalității și a avantajelor reciproce. In legătură cu aceasta, cele două părți și-au exprimat deplina certitudine că la încheierea tratativelor care se duc în prezent la Djakarta se va semna un acord tehnico-economic și că între ele Uniunea Sovietică va acorda Republicii Indonezia un credit pe termen lung și Republica Indonezia va livra Uniunii Sovietice materii prime și alte mărfuri.

4. — In domeniul colaborării culturale, cele două părți au căzut de acord să organizeze un schimb de delegații, studenți și specialiști în domeniul culturii, în special de oameni de artă și știință etc.

5. — Cele două părți sînt pe deplin satisfăcute de stabilirea contactelor personale între conducătorii U.R.S.S. și Republicii Indonezia și și-au exprimat convingerea că schimbul de păreri care a avut loc va contribui la o și mai mare întărire a legăturilor de prietenie dintre U.R.S.S. și Republica Indonezia, legături folositoare atît poporului Uniunii Sovietice cît și poporului Republicii Indonezia, precum și cauzei păcii în întreaga lume.

6. — Președintele Republicii Indonezia, Sukarno, a invitat pe K. E. Voroșilov, președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. să viziteze Indonezia la o dată convenabilă pentru el.

Această invitație a fost acceptată cu mulțumire

★ ★ ★

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite: In seara zilei de 11 septembrie, în Palatul Mare al Kremlinului s-a semnat declarația comună sovieto-indoneziană.

Declarația a fost semnată de: A. A. Gromiko, prim locțiitor al ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S. și R. Abdulgani, ministrul Afacerilor Externe al Republicii Indonezia.

Din partea sovietică la semnare au fost de față: K. E. Voroșilov, L. M. Kaganovici, G. M. Malenkov, A. I. Mikoian, M. G. Pervuhin, M. Z. Saburov, M. A. Suslov, L. I. Brejnev, N. A. Muhitdinov, E. A. Furțeva, A. B. Aristov, P. N. Pospelov și alte persoane oficiale.

Din partea indoneziană la semnare au fost de față: președintele Republicii Indonezia, Sukarno; L. N. Palar, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Indoneziei și alte persoane oficiale.

Marele miting al prieteniei sovieto-indoneziene

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite: La 11 septembrie pe stadionul central „V. I. Lenin" din Moscova, a avut loc un miting al oamenilor muncii consacrat prieteniei dintre Uniunea Sovietică și Indonezia. In tribunele uriașului stadion se aflau o sută de mii de locuitori ai Moscovei — muncitori, oameni de știință, oameni de cultură, funcționari, studenți, miniștri, deputați în Sovietul Suprem al U.R.S.S., în Sovietul Suprem al R.S.F.S.R., mareșali, generali, ofițeri și ostași ai armatei sovietice.

Participanții la miting au salutat cu aplauze furtunoase și urale pe președintele Sukarno, persoanele care îl însoțesc, pe K. E. Voroșilov, președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. și pe ceilalți conducători ai statului sovietic

Mitingul a fost deschis de A G. Zaițev, prim vice-președinte al Comitetului Executiv al Sovietului Orășenesc Moscova

După salutul muncitorului S. M. Bușuev, cunoscut strungar inovator de la uzinele de automobile „Lihaciov" din Moscova s-a dat apoi cuvîntul lui K. E. Voroșilov, președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S

La tribună a urcat apoi președintele Indoneziei, Sukarno, care a rostit o cuvîntare

Cuvîntarea lui K. E. Voroșilov

In cuvîntarea sa, K. E. Voroșilov a spus printre altele:

Uniunea Sovietică este despărțită de Indonezia prin mări întinse, pustiuri dogoritoare și munți înalți. Scumpii noștri prieteni au învins însă toate aceste piedici și au venit la noi pentru a cunoaște viața popoarelor Uniunii Sovietice și pentru a ne spune nouă, tuturor, că Indonezia independentă, care s-a eliberat de jugul colonial, vrea să trăiască în prietenie și pace cu patria noastră, ca și cu toate celelalte țări, vrea să lupte alături de noi pentru o pace trainică generală și pentru fericirea popoarelor.

Uniunea Sovietică și Indonezia au aceleași puncte de vedere asupra problemei principale a prezentului, care preocupă popoarele de pe întregul glob pămîntesc — problema menținerii și întăririi păcii și securității generale. Indonezia și Uniunea Sovietică la fel ca și popoarele celorlalte țări, sînt vital interesate în menținerea păcii și luptă activ pentru acest țel înalt.

Vizita în Uniunea Sovietică a președintelui Indoneziei, Sukarno și a înalților oaspeți indonezieni, care îl însoțesc dovedește dezvoltarea cu succes a relațiilor de prietenie dintre țările noastre iubitoare de pace. Intărirea și dezvoltarea acestor relații dintre Uniunea Sovietică și Indonezia au fost posibile datorită faptului că se întemeiază pe cele cinci principii, cunoscute întregii lumi, care au fost proclamate de Republica Populară Chineză și India și au fost adoptate după aceea de conferința de la Bandung.

In cuvîntările sale mult stimatul nostru oaspete, președintele Sukarno, a spus în repetate rînduri că problema asigurării păcii generale este indisolubil legată de o altă problemă internațională și anume lichidarea colonialismului și a urmărilor sale. Sîntem întrutotul de acord cu aceasta. Cu toții știu ce suferințe incalculabile au adus colonialiștii popoarelor asiatice și africane.

Sub presiunea puternicii mișcări de eliberare națională colonialiștii au fost siliți să plece din majoritatea țărilor Asiei și din unele țări ale Africii. Dar nici pînă în prezent ei nu vor să se împace cu faptul că nu le stă în putere să oprească mărețul proces istoric al eliberării popoarelor.

Printr-o luptă eroică poporul indonezian a zădărnicit toate planurile colonialiștilor și a creat statul său independent Republica Indonezia.

Lupta poporului indonezian pentru afirmarea independenței sale constituie un exemplu grăitor și însuflețitor de creștere a conștiinței naționale a popoarelor Orientului.

In încheiere K. E. Voroșilov a spus: Vizita în țara noastră a președintelui Sukarno și a celorlalți reprezentanți ai Indoneziei, se apropie de sfîrșit. Acum este deja absolut limpede că această vizită va aduce o importantă și prețioasă contribuție la dezvoltarea legăturilor de prietenie dintre Uniunea Sovietică și Republica Indonezia.

Cuvîntarea lui Sukarno

In cuvîntarea sa președintele Sukarno a spus printre altele: In primul rînd vă exprim profundele mele mulțumiri pentru manifestările calde care au avut loc aici în fața mea. Am venit dintr-o țară caldă unde nu este atît de frig ca la dv. Calda dv. primire, zîmbetele d-voastră însă m-au încălzit.

Tovarăși! Dv. manifestați stimă față de mine. Știu însă că mă stimați nu ca pe un om pe care îl cheamă Sukarno, sau cum spuneți, frate Karno. Știu că manifestați stimă nu față de delegația care mă însoțește. Dv. iubiți și stimați poporul indonezian de 80 de milioane, care luptă pentru independență și libertatea patriei sale.

Am adus din partea poporului indonezian de 80 de milioane un salut poporului sovietic, tuturor celor prezenți aici, dvs. tuturor, care iubiți pacea și libertatea și luptați pentru ele.

Fiecare popor are ideile lui proprii. Poporul indonezian a fost timp de 350 de ani sub jugul colonial. La noi nu a existat libertate, noi nu am știut ce înseamnă independența, eram disprețuiți. In inima poporului indonezian trăia o idee măreață. Poporul indonezian nu putea exprima această idee. Au apărut oameni, un grup de oameni care au devenit exponenții ei. Un exponent al acestor idei sînt de altfel și eu.

Da, prieteni, timp de 350 de ani, poporul indonezian a fost sub jugul colonialist. Dar nu există oameni și nu poate exista un popor care să accepte să îndure veșnic jugul, să fie veșnic umilit, să trăiască veșnic în sărăcie, în lipsuri.

Din anul 1908 am început o luptă activă pentru eliberarea națională, ne-am răsculat, am luptat și iar am luptat. Și, în sfîrșit, la 17 august 1945, imperialismul a fost răsturnat în Indonezia. Am dus lupta noastră cu un sentiment de mîndrie. Acest sentiment a fost condiționat de faptul că poporul indonezian lupta pentru o cauză dreaptă, pentru cauza dreaptă a adevărului, pentru cauza dreaptă a libertății, pentru cauza dreaptă a independenței.

Poporul indonezian este profund recunoscător tuturor popoarelor care l-au sprijinit în această luptă. Poporul indonezian este profund recunoscător pentru aceasta și poporului sovietic.

Mă aflu în Uniunea Sovietică de 14 zile și pot spune că poporul Uniunii Sovietice vrea într-adevăr pace, năzuiește spre pace. Aceasta nu pentru că Uniunea Sovietică este slabă, ci pentru că Uniunea Sovietică dorește într-adevăr pacea și năzuiește spre ea.

Știți că poporul indonezian luptă pentru aceleași idealuri pentru care luptați și voi. Lupta poporului indonezian nu s-a terminat deocamdată. Ea nu s-a terminat din punct de vedere politic și economic. Lupta politică a poporului indonezian nu s-a terminat întrucît noi mai continuăm să luptăm pentru Irianul de vest care este o parte indivizibilă a Republicii Indonezia. Din punct de vedere economic această luptă nu s-a terminat încă, deoarece construim în prezent o societate dreaptă și prosperă.

In încheiere, președintele Sukarno a spus: Așa dar, vedeți că revoluția noastră nu s-a terminat încă. Totuși, mergem înainte și sîntem mîndri că în lupta noastră avem sprijinul și simpatia popoarelor de pe întregul glob pămîntesc inclusiv a popoarelor U.R.S.S.

★

Cuvîntările rostite au fost subliniate de aplauze prelungite.

—••○••—

Convorbire la C. C. al P. C. U. S. cu delegația P. C. G.

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite: La 10 septembrie la C.C. al P.C.U.S. a avut loc o convorbire cu delegația Partidului Comunist din Germania care se află la Moscova în drum spre China, unde va participa la cel de-al VIII-lea Congres al Partidului Comunist Chinez.

La convorbire au luat parte M. A. Suslov, secretar al C.C. al P.C.U.S., P. N. Ponomarev, membru al C.C. al P.C.U.S., Max Reimann, prim secretar al conducerii centrale a Partidului Comunist din Germania și Franz Herzner, membru al CC. al P.C. din Germania.

Convorbirea dintre reprezentanții celor două partide s-a desfășurat într-un spirit de deplină înțelegere reciprocă și de prietenie frățească.

—••○••—

A. Rancovici și G. Putar au vizitat pavilionul romînesc de la Tîrgul din Zagreb

ZAGREB 11 (Agerpres) corespondență specială: La 10 septembrie pavilionul R.P.R. la tîrgul internațional de mostre de la Zagreb a fost vizitat de tov. Alexandr Rancovici, vicepreședinte al Vecei Executive a R.P.F. Iugoslavia, precum și de tov. Giuro Putar, președintele Scupșcinei Republicilor Populare Bosnia și Herțegovina.

Tov. Rancovici a adresat colectivului romîn felicitări pentru stilul arhitectonic al pavilionului, pentru modul de prezentare a produselor și pentru capacitatea de producție a industriei romînești.

La plecare, tov. Alexandr Rancovici și Giuro Putar au semnat în cartea de aur a pavilionului.

Locuitorii Moscovei protestează împotriva interzicerii P. C. G.

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite: La 10 septembrie în Sala Coloanelor a Casei Sindicatelor din Moscova a avut loc un miting al oamenilor muncii din capitala sovietică, care s-au întrunit pentru a-și exprima protestul hotărît împotriva interzicerii Partidului Comunist din Germania. La acest miting a participat și o delegație a Partidului Comunist din Germania în frunte cu Max Reimann.

Mitingul a fost deschis de V. I. Krestianinov, președintele Consiliului regional al sindicatelor din Moscova, care a rostit o scurtă cuvîntare.

După cuvîntările mai multor reprezentanți ai oamenilor muncii sovietici, a luat cuvîntul Max Reimann, prim-secretar al conducerii Partidului Comunist din Germania.

Cuvîntarea lui Max Reimann

Comuniștii germani și oamenii progresiști din Republica Federală — a spus printre altele tovarășul Max Reimann — sînt profund mișcați de mărturia marii solidarități manifestată față de ei de poporul sovietic — eliberatorul popoarelor de sub barbaria fascistă, tocmai în aceste zile cînd, odată cu interzicerea Partidului Comunist din Germania, deasupra Germaniei occidentale s-a lăsat umbra neagră a fascismului.

La fel cum în 1933 fasciștii germani și-au început marșul spre al doilea război mondial cu interzicerea și persecutarea Partidului Comunist din Germania și apoi a tuturor socialiștilor și democraților, și în prezent interzicerea Partidului Comunist din Germania arată că imperialiștii și militariștii germani nu au învățat nimic din istorie și caută din nou să atragă poporul nostru și Europa într-un măcel sîngeros.

Introducerea serviciului militar general obligatoriu, interzicerea Partidului Comunist din Germania, îndemnurile militariștilor germani la revanșă sînt semnale de alarmă pentru toate popoarele care au suferit de pe urma ocupației hitleriste. Interzicerea Partidului Comunist din Germania dovedește că și în prezent de la cercurile reacționare din Germania occidentală pornește din nou primejdia pentru pacea și libertatea popoarelor europene.

Prin interzicerea Partidului Comunist din Germania devine evident că cercurile dominante din Republica federală nu urmăresc reunificarea Germaniei ca stat pașnic și democrat, ci uneltesc cucerirea prin forță a R. D. Germane.

In continuare Max Reimann a spus: Ca partid democrat, Partidul Comunist din Germania luptă pentru pace și securitate, pentru democrație și progres social, pentru reunificarea patriei noastre într-un stat german democrat unic și indivizibil, pentru care au luptat încă cu peste 100 de ani în urmă Marx și Engels. De aceea dușmanii clasei muncitoare germane și ai poporului german au interzis — fără nici un drept — Partidul Comunist din Germania.

Partidul Comunist din Germania trăiește și va trăi. (Aplauze furtunoase). Partidul Comunist din Germania este trup din trupul clasei muncitoare germane (Aplauze furtunoase), sînge din sîngele poporului german! (Aplauze furtunoase).

Acest partid nu poate fi nimicit, deoarece clasa muncitoare nu poate fi nimicită, poporul nu poate fi nimicit! (Aplauze furtunoase).

Partidul clasei muncitoare germane a dovedit aceasta pe timpul lui Bismark. El a dovedit aceasta prin lupta sa ilegală plină de abnegație împotriva fascismului și războiului imperialist pe timpul lui Hitler.

Imperialiștii germani au interzis Partidul Comunist din Germania, sperînd să frîngă astfel rezistența poporului împotriva militarismului. Dar lupta clasei muncitoare, a tineretului, a întregului popor împotriva înarmării și a serviciului militar obligatoriu, împotriva propagandei de război și ațîțării urii între popoare, se intensifică.

Tineretul din Germania occidentală nu vrea să-și jertfească viața pentru afacerile murdare ale fabricanților de tunuri și politicienilor revanșarzi germani. Tineretul vrea să trăiască în pace și prietenie cu popoarele din Europa și din întreaga lume.

Dragi prieteni! Populația din Republica Federală dorește tot mai mult relații prietenești normale cu Uniunea Sovietică. Eforturile imperialiștilor germani de a ațîța ura împotriva Uniunii Sovietice se lovesc de rezistența crescîndă a poporului. Nu este întîmplător faptul că militariștii germani au reacționat cu urlete atît de isterice la declarația C.C. al P.C.U.S. cu privire la interzicerea Partidului Comunist din Germania. Aceasta constituie cea mai bună dovadă a faptului că declarația C.C. al P.C.U.S. a nimerit drept la țintă. După cum spune un vechi proverb german: „Cîinii loviți urlă".

Tocmai de aceea declarația marelui Dv. partid a fost un ajutor atît de prețios pentru partidul nostru, pentru clasa muncitoare din Germania occidentală, pentru toate forțele democratice ale poporului nostru. Ea a făcut pe oameni să înțeleagă mai bine pericolul ce decurge din interzicerea Partidului Comunist din Germania. Datorită acestui fapt poporul se pronunță cu și mai multă hotărîre împotriva acestei interziceri. Oamenii muncii au început să înțeleagă că interzicerea Partidului Comunist din Germania lovește chiar în ei și de aceea, în propriile lor interese, trebuie să se ridice acum în apărarea Partidului Comunist din Germania.

Interzicerea Partidului Comunist din Germania — a spus în încheiere Max Reimann — nu este o expresie a puterii, ci a slăbiciunii crescînde a imperialismului german. Mergînd pe cale aventuristă și criminală imperialiștii germani încearcă să-și mențină dominația prin interzicerea Partidului Comunist din Germania și prin teroare.

Dar comuniștii vor fi pretutindeni acolo unde se află clasa muncitoare și poporul, pretutindeni unde oamenii luptă pentru interesele lor sociale și naționale, pentru pace, libertate și progres. Pentru realizarea acestor scopuri noi, comuniștii, întindem mîna tuturor fraților noștri de clasă și în primul rînd tovarășilor noștri social-democrați, tuturor oamenilor progresiști, tuturor patrioților țării noastre.

★

Participanții la miting au adoptat o rezoluție în care se spune printre altele:

Alăturîndu-și glasul la protestul opiniei publice democratice mondiale, participanții la miting își exprimă indignarea și revolta față de acest act antipopular și cheamă pe oamenii muncii din Republica Federală Germană, pe toți aceia cărora le sînt scumpe libertățile și drepturile democratice, pe toți aceia care nu doresc reînvierea fascismului și un nou război, să se pronunțe cu hotărîre împotriva ofensivei reacțiunii vestgermane asupra reprezentanților de frunte ai poporului german, care luptă pentru pace, democrație și socialism.

—••○••—

Pe scurt

VARȘOVIA. — La Varșovia își continuă lucrările cea de-a IX-a sesiune a Seimului Republicii Populare Polone. La 10 septembrie, sesiunea a examinat cel de-al doilea punct de pe ordinea de zi Apelul cu privire la dezarmare adresat de Sovietul Suprem al U.R.S.S. parlamentelor tuturor țărilor.

PEKIN. — La 10 septembrie, Ciu En-lai, premierul Consiliului de stat și ministrul Afacerilor Externe al R.P. Chineze, a primit delegația guvernamentală a Ceylonului, în frunte cu Claude Corea, care a sosit în China pentru a discuta problema stabilirii de relații diplomatice între cele două țări.

SOFIA. — Ziarele bulgare au publicat răspunsurile date de Anton Iugov, președintele Consiliului de Miniștri al R. P. Bulgaria, la întrebările ziariștilor egipteni Ahmed Baha Ed-Din și Sami Daud, în legătură cu problema naționalizării Canalului de Suez și a conferinței care a avut loc la Londra.

SPLIT. — La 10 septembrie în Iugoslavia s-a sărbătorit Ziua flotei maritime militare.

CAIRO. — După cum anunță agenția France Presse, secretariatul general al Ligii Arabe a dat publicității un comunicat potrivit căruia secretarul general, Abdel Halek Hasuna a avut întrevederi cu reprezentanții țărilor arabe în vederea convocării Comitetului politic al Ligii între 15 și 17 septembrie. Sesiunea va avea loc la Cairo.

MOSCOVA. — La 10 septembrie, oamenii de știință sovietici, cercetători ai regiunii polare, oamenii muncii din Moscova l-au condus în ultimul său drum pe remarcabilul om de știință acad. Otto Iulievici Schmidt.

MOSCOVA — Comitetul pentru acordarea premiilor „Lenin" în domeniul științei și tehnicii a anunțat că primește lucrări pentru concursul pentru premiile „Lenin"

BUDAPESTA — La 10 septembrie s-a deschis la conservatorul din Budapesta concursul internațional al pianiștilor „Franz Liszt"

CARACI. — După cum anunță postul de radio Caraci, Iskander Mirza, președintele Pakistanului, a propus lui Hussein Mahid Suhravardi, președintele Ligii populare a Pakistanului, să formeze noul guvern pakistanez. Suhravardi a acceptat această însărcinare.

Meridiane SPORTIVE

Există o febră preolimpică pe care o distingi în lumea sportivă de pretutindeni, dincolo de elementele obișnuite competiționale. Confruntarea valorilor continuă, preliminarul calcul al hîrtiei fiind supus verificării de către realitate. Desigur, este mult prea devreme pentru a face constatări, pentru a încerca supoziții. Considerăm însă că merită să fie înregistrat faptul că pe măsură ce ne apropiem de data începerii întrecerilor olimpice, se conturează mai precis componența diferitelor loturi. Unele date care ne stau la îndemînă actualmente, trezesc interesul nu atît prin consecințele pe care le pot avea pentru rezultatele de la Melbourne, cît prin pitorescul lor. Bermudele au anunțat că vor fi reprezentate la Melbourne de cinci yachtmeni. Desigur, această știre nu va răscoli lumea sportivă, după cum nu va produce senzație nici faptul că Etiopia va avea 18 reprezentanți la Melbourne. In categoria comunului trebuie să integrăm și decizia comitetului olimpic al Coreei de sud care a redus numărul sportivilor participanți de la 60 la 20. Interesant că această hotărîre a fost adoptată deși parlamentul de la Seul alocase un credit special pentru finanțarea deplasării la Olimpiadă. Cum anumite moravuri ce domnesc în Coreea de sud, mai ales în domeniul mînuirii banului public, au devenit de notorietate universală e ușor de înțeles în ce buzunare se găsesc banii alocați de parlament.

Dar pentru că ne aflăm la capitolul preolimpic este util să arătăm că corespondentul din New York al agenției „France Presse", a anunțat că luni au plecat cu avionul spre București, atleții americani Willie Williams (100 m. plat), Enric Shelton (înălțime) și Bob Gutowski (prăjină). După întîlnirea de la București atleții americani vor lua parte la concursuri organizate la Atena, Bagdad, Teheran și Viena. Dacă atleții americani se mai găsesc încă pe drum, cei francezi au și sosit în Capitală iar atleții sovietici — potrivit unei telegrame TASS — au plecat și ei către țara noastră.

La ore tîrzii de noapte, ne-au sosit vești din Paris. Reprezentanții noștri la campionatele mondiale de volei au continuat șirul victoriilor. Echipa feminină a întrecut pe voleibalistele chineze cu scorul de 3-1 (15-8, 15-8, 11-15, 15-7). Voleibaliștii au obținut o victorie clară asupra echipei masculine a R.P. Chineze cu scorul de 3-0 (4, 10, 11). Este evident că echipele noastre au asigurate posibilități pentru a ocupa poziții fruntașe în clasamentul final. Ultima zi a campionatelor mondiale de volei va fi marcată prin întîlnirea echipei feminine a R.P.R. cu SUA și a echipei noastre masculine cu Franța. Pentru a înțelege mai bine situația actuală a campionatului menționăm alte rezultate înregistrate marți seara: feminin: R.P.D. Coreeană-S.U.A. 3-2; masculin: Franța-R.P.F. Iugoslavia 3-1; R.P. Bulgaria-R.P. Ungară 3-0; R. Cehoslovacă-S.U.A. 3-0.

De la Olimpiada de șah ne-a sosit o veste nu tocmai îmbucurătoare: în întîlnirea dintre reprezentativa noastră și cea a R.P. Ungare, scorul este de 2-1 în favoarea șahiștilor maghiari, o partidă fiind întreruptă (cea dintre Troianescu și Benkö). In partidele disputate Bălanel i-a cedat lui Szabo, în vreme ce Ghițescu l-a învins pe Szilagy. Ciocîltea a pierdut partida cu marele maestru Barcza.

Printre știrile sosite de peste hotare, se află una din Varșovia care relatează despre marea surpriză înregistrată la turneul internațional de box. In categoria mijlocie cunoscutul boxeur maghiar Laszlo Papp a fost învins prin k.o. tehnic în repriza a doua de polonezul Pietrzykowski.

Nu am terminat de răsfoit știrile externe și iată că teleimprimatorul ne aduce rezultatul celei de a treia etape a Circuitului ciclist al R.P.R., desfășurată pe distanța Galați-Brăila-Buzău-Focșani. De-a lungul celor 202 km. s-a desfășurat o întrecere pasionantă, terminată prin victoria tînărului ciclist P. Gane (Energia), al cărui nume s-a impus încă de la începutul Circuitului. P. Gane a cîștigat nu numai etapa ci și tricoul galben, deposedîndu-l pe C. Dumitrescu (clasat al patrulea în această etapă). Astăzi se desfășoară cea de a patra etapă pe o distanță de 140 km.: Focșani-Buzău-Ploești. Lupta promite a fi aprigă!

Incepînd de duminică, iubitorii de baschet vor avea ocazia să asiste la un turneu internațional ce va reuni patru echipe masculine: Akademik-Sofia, Academic Sports Association-Israel, Știința I.C.F.-București și Știința Timișoara. După cum se anunță, meciurile se vor disputa în nocturnă, sistem turneu, pe terenurile Știința din str. Vasile Pîrvan.

Duminică, stadioanele din întreaga țară vor cunoaște din nou animația zilelor de campionat fotbalistic. (Și probabil Pronosportul va înregistra recorduri de participație). Returul campionatului categoriei A de fotbal va fi marcat în Capitală prin întîlnirea dintre echipele C.C.A. și Dinamo ce va avea loc pe stadionul Republicii (ora 9) și cea dintre Locomotiva-București și Progresul-București, ce va avea loc pe stadionul Giulești (ora 9,45). In țară au loc următoarele partide: Flamura Roșie Arad-Dinamo Or. Stalin; Știința Cluj Locomotiva Timișoara; Știința Timișoara-Energia Minerul Petroșani; Dinamo Bacău-Energia Flacăra Ploești.

E. O.

Egiptul este hotărît să reglementeze problema Suezului pe calea tratativelor

— Nota guvernului egiptean —

CAIRO 11 (Agerpres).— TASS transmite textul integral al Notei guvernului Egiptului în problema Canalului de Suez remisă la 10 septembrie guvernelor celorlalte țări:

1. La 26 iulie 1956 guvernul Egiptului a naționalizat Compania Canalului de Suez. Această acțiune întreprinsă de Egipt se integrează perfect în limitele drepturilor sale suverane, nu constituie nici o provocare la adresa drepturilor vreunei țări și nu încalcă drepturile nici unei țări. Odată cu naționalizarea guvernul Egiptului și-a afirmat hotărîrea de a garanta și în viitor libertatea de navigație pe canal, precum și hotărîrea de a plăti integral compensații acționarilor Companiei.

2. In ciuda celor de mai sus actul naționalizării a fost întîmpinat de guvernele Franței și Regatului Unit cu declarații conținînd amenințări de a folosi forța, precum și cu astfel de măsuri din partea lor ca mobilizarea și dislocarea de forțe armate. In afară de aceasta împotriva Egiptului au fost luate măsuri economice dușmănoase.

3. Reprezentanții Franței, Regatului Unit și Statelor Unite s-au întîlnit apoi la Londra și au dat publicității un comunicat comun în care au declarat că trebuie luate măsuri în scopul încheierii unor acorduri de exploatare pe baza unui sistem internațional și au invitat în acest scop 21 de alte guverne, printre care și cel egiptean, să participe la conferința de la Londra. La 12 august guvernul Egiptului a expus cauzele datorită cărora conferința, care și-a propus drept țel examinarea viitorului unei părți componente a Egiptului, dar care a fost convocată fără să se fi stabilit un contact cu Egiptul și fără ca el să fi fost consultat, nu este legală și motivul pentru care Egiptul nu poate accepta invitația.

4. Procesele verbale ale conferinței care a avut loc la Londra între 16 și 23 august 1956 au fost transmise ulterior guvernului Egiptului.

5. Propunerile prezentate în cadrul conferinței de guvernul Indiei au fost transmise la 24 august 1956 guvernului Egiptului de către ambasada Indiei la Cairo. In aceste propuneri se punea accentul asupra unor tratative la care trebuie să participe Egiptul, ceea ce era considerat ca un element deosebit de important. Ulterior guvernele Ceylonului, Indoneziei și Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste au informat guvernul Egiptului că sprijină propunerile indiene; fondul acestor propuneri a fost explicat din însărcinarea guvernului său de Krishna Menon, ministru în guvernul indian.

6. Propunerile prezentate la conferință de către guvernele S.U.A., Pakistanului, Turciei, Iranului și Etiopiei și sprijinite de alte 13 guverne au fost transmise la 3 septembrie 1956 guvernului Egiptului de către comitetul celor cinci puteri, condus de Robert Menzies, primul ministru al Australiei. Membrii acestui comitet au expus punctul de vedere al guvernelor care îl sprijină. Aceste propuneri se reduceau în esența lor la stabilirea unui control internațional, spre deosebire de cel egiptean, asupra canalului de Suez; ele prevedeau în afară de aceasta sancțiuni.

Propunerea prezentată în cadrul conferinței de guvernul Spaniei a fost de asemenea transmisă la 8 septembrie 1956 guvernului Egiptului.

7. In afară de propunerile de mai sus și explicarea lor guvernul a luat în considerare și celelalte păreri exprimate la răstimpuri în afara conferinței de la Londra. Trebuie subliniat că pînă în prezent n-au fost duse nici un fel de tratative cu Egiptul.

8. Guvernul Egiptului consideră necesar să amintească că la 12 august 1956 el a declarat că este gata să organizeze, împreună cu celelalte guverne semnatare ale convenției de la Constantinopole din 1888, o conferință în vederea revizuirii acestei convenții și a examinării problemei privind încheierea unui acord care să confirme și să garanteze libertatea de navigație.

9. In prezent el dorește să declare că, după părerea sa, fără a se aduce prejudicii suveranității și demnității Egiptului, poate fi găsită o rezolvare a problemelor privind: a) libertatea și securitatea navigației pe Canalul de Suez; b) perfecționarea Canalului în vederea satisfacerii cerințelor viitoare ale navigației; c) stabilirea unor tarife și taxe juste și egale. Aceasta este o problemă în care, după recunoașterea unanimă, sînt interesate toate statele care beneficiază de Canalul de Suez și care interesează, firește, cel puțin în egală măsură și Egiptul ca guvern suveran pe care acest lucru îl privește. Guvernul Egiptului consideră că rezolvarea problemelor de mai sus poate și trebuie căutată prin tratative pașnice.

10. In acest scop guvernul Egiptului propune ca măsură directă crearea unui organ însărcinat cu ducerea tratativelor în cadrul căruia să fie prezentate diferitele puncte de vedere ale statelor care beneficiază de Canalul de Suez, iar apoi să aibă loc tratative privind componența, locul și data întîlnirii acestui organ. Acestui organ îi poate fi încredințată și sarcina revizuirii convenției de la Constantinopole din 1888.

11. Guvernul Egiptului regretă că împotriva lui au fost admise manifestări de forță și că anumite cercuri îndemnau personalul tehnic să renunțe la lucru pentru a împiedica navigația pe Canalul de Suez. In ciuda tuturor acestor fapte guvernul și poporul Egiptului și-au păstrat răbdarea și calmul și sînt ferm hotărîți să asigure caracterul deschis al canalului și circulația neîntreruptă pe acesta.

12. Afirmîndu-și convingerea că o rezolvare poate fi găsită și propunînd ducerea de tratative în această problemă, guvernul Egiptului vrea să dea de înțeles în mod limpede că el nu atentează la nici un teritoriu sau la suveranitatea cuiva, nu urmărește discriminări și vrea să sublinieze că el nu a întreprins nici un fel de acțiuni sau gesturi cu caracter agresiv sau care încalcă tratatele. El vrea să declare că este hotărît să continue activitatea în scopul unei reglementări prin intermediul tratativelor, în cadrul literei și spiritului Cartei Organizației Națiunilor Unite.

Comunicat asupra întrevederilor de la Londra

LONDRA 11 (Agerpres). — Agențiile de presă anunță că în după amiaza zilei de marți la Londra a fost dat publicității un comunicat în care se anunță că la 10 și 11 septembrie au avut loc întrevederi între primul ministru al Angliei, Eden, primul ministru al Franței Guy Mollet, și ministrul de Externe, Pineau. Din comunicat reiese că în cadrul acestei întrevederi cei trei miniștri au examinat situația creată în urma respingerii de către Egipt a „planului Dulles" de „internaționalizare" a Canalului de Suez, prezentat președintelui Nasser de către „Comitetul celor cinci".

Potrivit agenției France Presse, după întrevederi s-a declarat că Anglia și Franța „nu consideră nota Egiptului cu privire la convocarea unei conferințe internaționale pentru revizuirea Convenției din 1888 drept o bază pentru o reglementare acceptabilă a disputei asupra Canalului de Suez".

Agenția France Presse anunță de asemenea că în cadrul sesiunii parlamentului britanic care va începe miercuri, primul ministru al Angliei, Eden, va raporta asupra rezultatelor discuțiilor cu primul ministru și cu ministrul de Externe ai Franței.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel 7.60.10. Secția scrisori, Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

STAS - 3452 - 52